

detectivul

supliment

**FANTOMA
HOTELULUI**

**No
1
LEI
5**

**Colecția „Detectivul”
Nr. 1**

Mac Lloyd

FANTOMA HOTELULUI

V.1.0
V.1.0

Editor I. G. HERTZ

FANTOMA HOTELULUI

De Mac Lloyd

CAP. I

O misiune care răstoarnă toate proiectele

Celebrul detectiv Joe Bull, tocmai citea un ziar. Deodată îl văzui surâzând și aplecându-se și mai mult peste pagina pe care o parcurgea.

— Ce-i cu tine, Joe? îl întrebai, curios.

Joe Bull îmi întinse gazeta, îmi arătă un pasaj tipărit cu litere groase și zise scurt, cum îi era obiceiul:

— Citește, Mac!

Luai ziarul, parcursei în grabă reportajul și nu putui, nici eu, să-mi opresc un zâmbet. Ceea ce ne distra pe amândoi era o serie de amănunte asupra întoarcerii din America a lui Joe, unde obținuse succese strălucite, și a stabilirii sale definitive în Franța.

— Ei, ce zici tu de primirea solemnă ce mi-o fac domnii gazetari? întrebă Joe, oferindu-mi una din delicioasele sale țigări egiptene.

— Ce să zic! răspunsei eu. Doar știi bine că reporterii își vârnă nasul pretutindeni; nu le scapă nimic. Totuși, e pentru mine o enigmă cum de au aflat așa de precis că ești hotărât să te retragi pentru totdeauna din cariera ta de detectiv? Și, de fapt, n-ar trebui să ne înveselim prea mult. Informațiile astea din gazete ne vor strica toată liniștea. Mă prind că, chiar azi sau mâine, vor veni buluc peste noi o mulțime de clienți, cerându-ne concursul să descălcim misterele cele mai extraordinare.

— Nu te mai jeli atâta, omule! Nu ne-a încolțit încă nimeni. Și apoi, suntem stăpâni pe noi. Cum năvălesc clienții, n-avem decât să le dăm pașaportul.

— Ei cum, Joe, crezi tu ca adevărat că te-ar răbda inima să refuzi ajutorul tău unui om care ți l-ar cere?

Joe râse și replică:

— Fii liniștit! Voia ști eu să împac capra cu varza. Da, te bucurai strașnic să facem pe rentierii aici, în căminul nostru simpatc.

Totuși cuvintele lui nu mă liniștiră de loc, căci îl cunoșteam prea bine. De câte ori nu-mi promisese să nu se mai ocupe de nici o afacere și, cu toate astea, nici o lună nu fusese în stare să stea liniștit, iar eu... eu, firește, ca cel mai bun prieten și colaborator al său, nu puteam să-l las singur, ci eram târât de

firea sa expansivă.

Sedeam în biroul comun din noul nostru domiciliu european. Casa, compusă dintr-un singur etaj, pe cave o cumpăraserăm, datorită unui simplu noroc, complect mobilată și extrem de ieftin, era situată în mijlocul unei grădini mari, care totuși ne despărțea doar cu opt metri de stradă.

Luai altă țigară și mă tolănii pe divan. Joe, în schimb, se cufundase în citirea gazetei.

Era tare plăcut căminul nostru. Până acum, nu cunoscusem decât viața febrilă, agitată, din New York unde eram veșnic cu Joe, după răufăcători. Vă închipuiți deci ce ideală era trândăvia de ședere și țineam grozav să nu ne-o întrerupă nimeni.

Vechea pendulă din sufragerie de alături bătu șapte.

— Drace, așa de târziu! exclamă Joe, sărind în picioare.

Și deodată mi-adusei și eu aminte că, în seara aceasta, aveam altă treabă decât să ne dedăm lenei. Clubul american organizase un banchet în onoarea sosirii detectivului Joe Bull în Franța. Înțelegeți, dar, că se impunea să ne punem, cât de curând, în haine de gală.

Mă sculai, gemând.

Joe râse și zise:

— Te vaieți de cele ce te așteaptă. Nu uita, însă, că vor fi, cu siguranță, niște mâncăruri excelente și plăcerea ta principală a fost întotdeauna mâncarea, deși nu te-ai îngrășat deloc.

Fiind slab ca un țâr și lung ca un par, aceste defecte sunt pentru, mine un punct vulnerabil, și mă simt indispus ori de câte ori se vorbește de așa ceva. Mă și strâmbai îmbufnat, dar Joe nici nu se sinchisi, ci făcu haz.

În momentul acela, cineva bătu în ușă și credinciosul nostru Pitt ne anunță că e timpul să plecăm. Pitt, un băietan devotat și curajos, care făcea pe bucătarul, pe servitorul, și, la nevoie, pe ajutorul de polițist, întrupând într-însul toate acestea, venise cu noi în Franța. Astfel, ne puturăm lipsi de o menajeră, care ar fi fost proastă și fricoasă, totdeodată.

Exact după o jumătate de oră, furăm gata și ne urcarăm - în automobilul care ne duse la aristocraticul hotel „Athenée Palace”, în saloanele căruia avea să urmeze serbarea.

Tocmai eram pe cale să pătrundem în vestibul, când auzirăm la spate:

— Mister Bull, Mister Lloyd! O, Doamne, e cu putință! Sunteți dvs. în carne și-n oase? Cerul vă trimite!

„Du-te la dracu!” zisei în gând, supărat căci exclamări de

acestea răsunaseră adesea la urechea noastră, introducându-ne mereu în câte o nouă aventură.

Ne-ntoarserăm, amândoi, mirați, și ne pomenirăm în fața unui englez înalt, elegant, în vârstă, îmi amintii numaidecât că-l mai întâlniserăm cândva, dar nu putui preciza așa de repede în ce împrejurări. Memoria lui Joe e infinit mai bună ca a mea. El strigă, deci, imediat:

— A! Mister Thompson din Londra, dacă nu mă înșel!

Acum mă dumirii și eu.

— *All right*, mă mai cunoașteți așa dar? întrebă englezul, strângându-ne, vesel, mâinile.

— Negreșit, replică Joe, zâmbind. Doar nu a fost puțin lucru să descoperim pe bandiții care au prădat Banca Națională din Londra. Faptul mi-a rămas în memorie.

— Exact, Mister Bull, exact, și vă sunt foarte recunoscător. Totuși, nu mi-ar fi venit în minte, în necazul meu de azi, să apelez la dvs., fiindcă vă credeam în New York. E o surprindere foarte plăcută pentru mine că vă întâlnesc aici, la „Athenée Palace”, fiindcă mă aflu, actualmente, într-o situație extrem de penibilă. Cu alte cuvinte: trebuie să mă scăpați iarăși din bucluc!

— E vorba să limpezim un nou atac asupra Băncii, Mister Thompson?

— O, nu, dar poate că afacerea de azi e mult mai gravă și periculoasă. De altfel, mi-am dat de doi ani demisia, din postul de director al Băncii Naționale. Sunt, de atunci, directorul general al societății „U. A. G.” cum se numește întreprinderea căreia-i aparțin cele patru hoteluri mari din Londra. Dar, dacă sunteți atât de bun, poftiți pentru câteva minute în mica sală de lectură, ca să vorbim nestingheriți.

— Cu plăcere, numai să nu dureze convorbirea prea mult. Am timp numai zece minute, fiindcă suntem invitați la un banchet.

Thompson făcu un gest afirmativ și pășirăm după el, grăbiți. După ce ne instalaram în scaunele confortabile din încăperea cu gust mobilată și ne aprinserăm inevitabilele țigări, Thompson începu, după oarecare șovăire:

— Am primit mai adineauri o telegramă foarte neplăcută. Să fiu sincer: viața mea e în joc, dacă nu se face imediat lumină într-o afacere foarte întunecoasă. E vorba de niște furturi ce s-au comis, cu o iscusință extraordinară, la unul din hotelurile noastre, în ultimele săptămâni, fără să le putem da de rost, cu toate strădanile noastre. Deși camerele sunt bine încuiate, dispar, peste noapte, bani, bijuterii și obiecte de valoare de-ale

pasagerilor, de parcă le-ar fura niște stafii. Toate măsurile ce le-am luat, printre care și angajarea unui număr mare de detectivi, care să supravegheze în interior, n-au putut duce la descoperirea rafinatului hoț. Până acum, ca să nu stricăm reputația hotelurilor noastre, am închis ochii, plătind tuturor despăgubiri, fără să înștiințăm poliția. Din nefericire, suma ce am achitat-o în acest mod, se ridică la aproape o sută de mii de lire.

Joe tresări, uimit.

— Brrr! exclamai, mirat, la rându-mi.

Thompson clătină, serios, capul și continuă:

— Societatea „U. A. G.” are un capital foarte mare; totuși, nu poate să continue tot așa, la infinit. Cu puțin înaintea plecării mele, fu, deci, convocată o adunare, când se propuseră cele mai aspre măsuri, printre care și concedierea întregii direcțiuni, dacă nu încetează imediat hoțiile. Precum vedeți, mă așteaptă un adevărat dezastru. Partea gravă, în această chestiune, e că au și pătruns în public zvonuri asupra nesiguranței din hotelul nostru. Actualmente, aproape jumătate din întregul personal al chelnerilor se compune din detectivi și, fiindcă în ultima săptămână nu s-a întâmplat nimic nou, am crezut că pot pleca liniștit. Din nefericire, acum un sfert de oră primii o telegramă.

Și Thompson scoase din buzunar o depeșă, pe care ne-o întinse amândurora. Textul glăsuia:

Rockfield, regele petrolului, a fost prădat azi noapte la hotel Bristol de tot numerarul, său, în valoare de două sute de mii dolari. Băiatul de la ascensor și miss White au dispărut fără urmă.

STAFFORD

Era suficient. Precum se părea dar, compania de hoteluri ajunsese un fel de paradis al răufăcătorilor din Londra. În orice caz, agitația lui Mister Thompson era pe deplin îndreptățită.

— Cine-i Stafford ăsta? întrebă Joe, îngândurat, recitind telegrama.

— De fapt, Roger Stafford este directorul hotelului Bristol, dar, în timpul lipsei mele, se află sub conducerea sa și celelalte trei întreprinderi, așa că, astăzi, el e răspunzător de toate. De altfel, e un om foarte priceput. Totuși, îi e cu neputință să dea de urma tâlharilor, deși își sacrifică, el personal, multe nopți, făcând și pe detectivul. Vom fi nevoiți să recurgem la ajutorul Siguranței,

dacă dvs., Mister Bull, veți refuza să ne dați concursul.

Joe nu răspunse numaidecât, ci-și aprinse mai întâi, tacticos, o nouă țigară.

Thompson îi cunoștea obiceiurile, așa că așteptă, în tăcere, jucându-se nervos cu lanțul de la ceasornic. La rândul-mi, mă uitam pe furiș și cu o încordare explicabilă la Joe, care sta, cu profilul lui energic, întors spre mine. Mă cam puneam pe gânduri capul lui. Nu cumva era hotărât să-și calce proiectul de a nu se mai ocupa de nimic și va accepta să se aventureze într-o nouă afacere? Și, iată, poftim: clipi, parcă, din ochiul drept. Zău așa, nu mă înșelam, căci pe fruntea lui înaltă apăru brazda cea groasă pe care i-o cunoșteam așa de bine.

Când clipea din ochiul drept, știam că prepară ceva. Eră limpede că eu voi pierde, iar biruința o va repurta mister Thompson, ale cărui rugăminți Joe nu le va respinge.

Adio frumoasele visuri despre viața de rentier ce ne-o pregăteam și în care eu, în deosebi, ardeam să mă consacru grădinaritului! În Joe se trezise din nou polițistul, ceea ce însemna cu alte cuvinte: la lucru!

Un moment fui pe cale să-i atrag atenția asupra traiului tihnit ce-l plănuisem, dar renunțai, întrucât știam, dintr-o lungă experiență, că-l supără grozav, ori de câte ori îi opuneam piedici.

Așa că tăcui, cu inima strânsă și nu prea încântat de cele ce aveau să urmeze.

— Ești dispus, moșulică? întrebă el, întorcându-se, deodată, spre mine.

Resemnăt, făcui un gest afirmativ. De altminteri, tot nu mi-ar fi folosit la nimic dacă mă împotriveam, căci clipirea ochiului drept al lui Joe îmi arătase îndeajuns că afacerea îl interesa peste măsură și că nu era chip să dau înapoi. Hotărârea lui era luată.

La consimțământul meu, directorul general respiră, vădit ușurat, și zise:

— Vă mulțumesc, mister Bull. Știam eu că nu veți refuza, așa că voi telegrafia imediat directorului Stafford hotărârea dvs., de a ne ajuta.

Și se sculă.

— Mă rog, nu vă grăbiți așa! îi obiectă Joe. Stați jos, mister Thompson! Voi încerca, e adevărat, să demasc banda, dar programul meu e altul. Găsesc că e foarte imprudent să zvoniți peste tot că eu am luat asupra mea afacerea. Cel mai nimerit ar fi ca eu, împreună cu prietenul meu Mac Lloyd, să apărem incognito la hotelul Bristol. Nimeni nu trebuie să știe ceva de

prezența noastră, nici chiar Stafford. Mă cunoașteți doar bine și știți că mie și lui Mac, ne place să lucrăm absolut, singuri. Trebuie deci să vă luați obligația să păstrați, deocamdată, tăcerea. Dar fiindcă veni vorba: Sunteți singur aici?

— Nu m-a însoțit decât secretarul meu James Miller, dar, dacă doriți, eu pot să tac. Călătoria mea în Franța e în legătură cu niște tratative pe care le duc cu o societate de hoteluri de aici. După cum veți fii aflat din ziare, se proiectează aici construcții mari de hoteluri care să aibă, ca și hotelurile noastre din Londra, o mie cinci sute de camere, și noi voim să participăm cu un capital mare. Asta, însă, rămâne între noi, mister Bull. V-am spus-o doar ca să constatați că era absolut necesară călătoria mea aici.

— Dar nici nu mă interesează, replică detectivul. Timpul însă, ne e măsurat, mister Thompson. Suntem invitați la un banchet și nu ne-am retras în sala de lectură decât ca să fumăm o țigară. Mă tem că s-a și observat lipsa noastră.

Și, cu aceste cuvinte, Joe se ridică.

— Ne mai vedem? îl întrebă cu nerăbdare directorul general.

— Nu-i nevoie. Când vă înapoiați la Londra?

— Mâine, cu trenul ce opt dimineața.

— Bine! Eu și cu prietenul meu Mac Lloyd, vom pleca de asemenea mâine, în cursul zilei și vă voi înștiința de prezența noastră, când voi socoti eu oportun. Nu-mi luați în nume de rău, dar tactica prudenței era dovedit întotdeauna cea mai bună.

— Procedați cum credeți, mister Bull. Compania „U. A. G.” vă va fi recunoscătoare când veți dezlega, în sfârșit, misterul – replică englezul, încântat de adeziunea lui Joe.

Știa prea bine că Joe va demasca în curând fantoma hotelului. Ne despărțirăm cu o scurtă strângere de mână.

— Așteaptă-mă puțin! îmi ceru Joe, de cum pășirăm în vestibul.

Și se depărta repede. Mă instalai într-unul din scaunele de paie. Puțin după aceea reapăru și-l văzui vârand în buzunar o scrisoare.

— Am telefonat lui Pitt, să vie aici – îmi șopti el – ca să plece chiar la noapte la Londra. Ne anunță portarul când sosește.

— Dar de ce? mă interesai eu.

— Las că-i explic mai târziu. Vino acum, să nu lăsăm pe prietenii noștri să aștepte prea mult, răspunse el.

Și o luă înainte, în saloanele de festivități.

O, ce seară minunată! Ce public strălucit! În scurt: ni se făcu o

primire grandioasă, care mă smulse, pentru puțin timp, de la gândurile mele triste.

În sinea mea, firește, blestemam de zor întâlnirea noastră cu Mister Thompson. Încetul cu încetul însă, mă simții năpădit de plăcerea ce o dezlănțuia în mine orice aventură, iar, în cele din urmă, găsii chiar că nu-i așa de rea o mică excursie la Londra și mă cuprinse cheful de a le veni de hac răufăcătorilor.

După vreun ceas, zării, la intrarea în sală, pe portarul hotelului, transmițând o știre unui chelner. Înțelesei că sosise Pitt și mă repezii în vestibul. Joe mă urmă numaidecât.

— E ceva de lucru, mister Lloyd? mă întâmpină Pitt, radios.

Dădui din cap că da și-i văzui ochii sclipind. Când e vorba de vânătoare de răufăcători, Pitt e în elementul său.

Sunt chiar convins că era, până acum, foarte trist de faptul că viața trebuia să ni se desfășoare în tihnă, fără nici o emoție. Joe îl chemă la o parte, îi vârî în mână o sumă mare de bani și-i zise:

— Uite, ia o mașină, du-te acasă și fă-ne bagajul! La două pleacă un tren, pe care trebuie, neapărat, să-l apuci. Pleci la Londra! Cunoști doar foarte bine orașul. Tragi la hotel Bristol și supraveghează tot personalul precum și pe pasageri. De altfel, ne întâlnim noi acolo. Venim după tine. Grăbește-te, dar!

Pitt nu mai putea de bucurie și, puțin după aceea, dispăru pe ușa vestibulului, zâmbind șiret.

— De ce nu plecăm și noi? întrebai eu, uimit.

— Am motivele mele, răspuse Joe, vădit distrat.

Totuși, nu-l slăbii, astfel că în cele din urmă, îmi declară, bombănind:

— Fiindcă nu mă lași în pace, am să ți-o spun, dar dacă ai fi fost mai atent, ai fi înțeles-o singur.

— Ce vrei să zici cu asta? mă mirai eu, ciulind urechea.

— Eh, moșulică, convorbirea noastră cu directorul general a fost ascultată încă de cineva.

— De cine? exclamai eu, mai mult decât uluit.

— Prea mă întrebi multe. Am observat prea târziu capul aceluia. Spionul se afla după ușa de sticlă ce dă în sălile de festivități; a pierit însă, îndată de cum l-am zărit

— Și nu-ți dai cu gândul cam cine să fi fost?

— Din nefericire, nu; sper, însă s-o aflu curând.

Nu putui scoate mai mult de la el. De asemenea, nu pomeni nici o vorbă de faptul că-și călcase promisiunea de a-și atârna în cui meseria. Ne consacrarăm iarăși petrecerii, care dură până după unu noaptea. Când, după aceea, automobilul ne duse

acasă, Joe zise deodată:

— Ascultă Mac, să renunțăm la odihna celor câteva ceasuri ce ne mai rămân. Tot a luat Pitt bagajul nostru cu el. Ce ne împiedică dar, s-o ștergem și noi imediat? De altfel, pregătește-te să treci prin zile grele. Miros o afacere foarte periculoasă, în căutarea bandei care lucrează tot așa de misterios ca o fantomă.

Ne hotărârăm să luăm trenul care pleca la patru dimineața. Neavând nici un geamantan care să ne-ncurce drumul, pornirăm pe jos, în credința că vom găsi, numaidecât, un automobil gol.

Plecaserăm tare de vreme și aveam timp destul. Când să cotim pe o alee tot așa de tăcută ca și strada pe care mergeam, auzii la spate pufăitul zgomotos al unui motor.

— Ia să vedem, Joe, poate e liberă mașina?

Joe se opri și răspunse:

— E un motociclist, și încă unui dintr-aceia care o să-și frângă degrabă gâtul. Ia te uită numai: trebuie să fie beat, căci umblă pe două cărări, cu viteza asta turbată.

O, Doamne! Înnebunise, de sigur, și era neîndoios că n-o va termina cu bine! Din nefericire era scris să pătimim și noi, căci motocicleta venea razna și, pe cât se părea, de-a dreptul spre noi, care stăm pe marginea trotuarului.

Sărirăm înapoi, dar nenorocirea voi ca smintitul să cârmească, subit, în altă direcție. Un pâraie asurzitor și atât noi amândoi, cât și îndrăznețul motociclist, furăm azvârliți în aer.

Așa, cel puțin, crezui eu. Mai târziu, aflai că lucrurile se petrecuseră altfel.

Mă simții izbit cu capul de un zid de piatră, după care nu mai știui nimic despre mine.

— Cum vă simțiți, domnule Lloyd?

O voce străină îmi răsună în ureche. Deschisei ochii și văzui chipul îngrijorat și amical al unei surori de caritate. Încetul cu încetul îmi reamintii de accident.

— Sunt rănit, soră? Întrebai eu, pipăindu-mi cu băgare de seamă părțile corpului ce mă dureau.

— Ați avut noroc. V-ați ales doar cu o ușoară comoție cerebrală. Peste câteva zile, veți fi complet restabilit.

Peste câteva zile? Zâmbii, căci, negreșit, nu puteam să zăbovesc atâta. Trebuia, neapărat, să plecăm imediat la Londra. Dar... Gândul la Joe mă străbătu fulgerător. Dumnezeuule, ce se va fi întâmplat cu dânsul? Habar n-aveam dacă mai trăia.

Sării în sus, înspăimântat, fără să țin seamă de punga de gheață ce-mi stătea pe cap.

— Soră, ce este cu prietenul meu Joe? strigai eu.

Dar, până să-mi răspundă ea, ușa se deschise și cine intră? Nimeni altul decât Joe.

— Teafăr, moșulică? Întrebă el, zâmbind.

— Vasăzică, nici ție un ți s-a întâmplat nimic?

— Precum vezi, nu. Altminteri însă, e o minune.

— Dar motociclistul? A murit?

— Ești prost, Mac? Să moară? Fugi de-aici! A spălat putina, lăsând baltă sfărâăturile motocicletei. N-ai observat că a sărit jos în ultimul moment? Strașnică ispravă, deși perfidă și mârșavă.

— N-ai fi vrând să spui că a fost un atentat împotriva noastră?

— Ba bine că nu! Am mai pățit noi de astea.

— Așa dar, voiau să ne împiedice să plecăm la Londra?

— Întocmai! Soarta însă ne-a fost favorabilă, așa că nimic nu ne va mai reține de la călătoria noastră. Prea eram fără grijă. Ar o trebuit să dăm mai multă atenție spionului de după ușa cu geamuri de la hotelul „Athenèe Palace”.

— Cine crezi că era?

— Aflăm noi la Londra, moșulică. Să bage bine de seamă! Voi ști eu să-i mulțumesc pentru isprava ăsta cu motocicleta. Dar să lăsăm asta! Ce-i cu tine? Ești ghinionist. Va trebui să plec eu singur.

— Vorbești serios, Joe?

— Ei cum, tot vrei să-ți riști pielea?

— Negreșit; mă simt sprinten ca peștele în apă.

— Bine atunci! Drept să-ți spun, nici nu mă așteptam la alt răspuns, din partea ta. Vorbii, adineauri, și cu doctorul. Nu-i inspiră nici o grijă. Oficial însă, vom trece încă multă vreme drept bolnavi. Mă-nțelegi? Am dat instrucțiuni doctorului și am luat măsuri ca să se dea și la gazete știrea în sensul vederilor mele, Ziarele vot publica astă seară o informație scurtă asupra accidentului nostru, adăugând că va trebui, de sigur, să zăcem câteva săptămâni,

— Bravo! În cazul acesta, Joe, nimeni nu va bănuși, la Londra, prezența noastră.

— Să sperăm că nu. Oricum, noi plecăm astă-seară.

Și, într-adevăr, chiar în aceeași zi plecarăm cu trenul de zece seara.

CAP. 2

Cum a fost prădat maestrul detectivilor

La sosirea noastră, Londra ni se arată într-o înfățișare nu tocmai simpatcă. Se lăsase una din acele faimoase ceți de nepătruns, care periclitează atâta mersul pe străzi.

Sosirăm seara și formam, de astădată, o pereche de însurăței și anume: John Blacke cu soția sa, veniți din New York. Bagajul elegant ce ni-l cumpăraserăm în acest scop dădea impresia că suntem niște americani bogați. Joe juca pe mister John Blacke, iar eu pe nevastă-sa, cam uscată și prea lungă, ce-i drept.

Altfel, sunt obișnuit cu rolurile de femei, căci a trebuit adesea, cu prilejul diferitelor aventuri, să mă îmbrac în câte-o rochie.

La hotelul Bristol, unde traserăm, Joe ceru cele mai bune camere și obținurăm, într-adevăr, niște încăperi cu adevărat superbe, la primul etaj.

— Ce facem acum? întrebai eu, de cum furăm singuri.

— Facem o baie și ne culcăm, zise Joe, astupând, cu precauție, găurile cheilor și supunând unei percheziții minuțioase atât cele două camere ale noastre, cât și odaia de baie alăturată.

— Te temi de ceva astăzi? îl întrebai, mirat de prea marea lui precauție.

— De fapt, nu, moșulică, replică el, dând din umeri. Sper că nimeni n-a ghicit deghizarea noastră. Dar vorbește cât poți mai încet și caută să te porți ca o femeie. Nu se poate ști dacă pereții n-au urechi, aici.

Tăcui, deci, și intrai în odaia de baie.

Apoi mă urcai în pat. Joe veni și el în curând. Făceam de astădată pe însurăței, așa că aveam o cameră comună de culcare, și un salon.

— Unde s-o fi ascuns Pitt? întrebai eu, după ce ne puserăm la îndemână revolverele, pe noptieră și Joe stinse lumina.

— Fii sigur că e ascuns pe-aici prin apropiere. E o bomboană de băiat. Dacă o merge tot așa înainte, va trebui să-l luăm la parte.

Și Joe râse așa de ciudat, că tresări fără voie. Să fi știind, cumva, unde se află odorul lui de servitor? Îl iscodii, dar nu căpătai nici un răspuns.

Nu trecu mult și începu să sforăie. Firește, se prefăcea doar;

voia, pur și simplu, să nu mai vorbească cu mine.

Încercai, la rândul-mi, să adorm; din nefericire, însă, nu reușii.

Chestia cu fantoma care fură pe pasageri, fără să se fi putut da de urma ei, mă preocupa peste măsură.

Trăsese-răm aici, la hotelul Bristol, ca o pereche menită să stârnească lăcomia misteriosului jefuitor.

De ce, dar, nu ne-am aștepta la o surpriză chiar în noaptea aceasta? Și surpriza veni cu adevărat, deși cu totul în alt mod de cum îmi închipuisem.

Auzii, deodată, un strigăt înăbușit de femeie. De astă dată, era clar că Joe nu dormise, căci sări imediat din pat și trase cu urechea.

— Trebuie să fi fost alături, șoptii eu, agitat.

— Vasăzică, nici tu nu dormi? Îmi replică el.

Auzirăm, acum, lămurit, afară, pași grăbiți și tânguiri. Joe se și apropiase de ușă, pe care o deschise cu băgare de seamă. Fui numaidecât lângă el.

Văzurăm afară, pe gang, doi chelneri, împreună cu doi domni, care erau, probabil, detectivi.

Stăteau lângă ușa deschisă a unei camere, din interiorul căreia se auzea deslușit, vocea enervată, a unei femei.

— Aha, probabil o nouă încercare de răpire a unei femei, murmură Joe.

— Ei cum, crezi serios că au fost răpite femei din hotelul acesta? Îmi exprimai eu mirarea.

— Altfel, cum îți explic dispariția acelei domnișoare Withe, de care ne-a relatat mister Thompson? murmură el.

— L-am văzut eu bine, vocifera cineva din cameră. Chemați, imediat pe director!

— Pe cât se pare, zise Joe.

— Femeia a avut noroc. Văzând că s-a trezit înainte de timp, ticălosul a șters-o. Dar acum, moșulică, să ne culcăm de-a binelea. Ne vom ocupa noi mai de aproape de cazul acesta. Pentru noaptea asta, însă, nu mai e nimic de temut.

Și, după ce-ncuia iar ușa, cu băgare de seamă, ne vârârăm în pat; și adormirăm curând. Din nefericire, prea fără grijă, ca și cum am fi fost cu adevărat soții Blacke și întâmplarea, ne-ar fi adus la hotelul Bristol. Faptul acesta avea să ne pedepsească, și, când ne deșteptarăm a doua zi, făcurăm niște mutre de un cot.

— Mac!

— Joe!

...strigarăm amândoi în același timp.

Se-ntâmplase ceea ce nimeni n-ar fi putut crede; în timpul cât dormisem, fuseserăm prădați. Atât portofelurile noastre, cât și cele două revolve, pe care le puseserăm pe noptieră, dispăruseră fără urmă.

— Inexplicabil! exclamă Joe, sărind din pat și examinând broasca de la ușă.

Era neatinsă, zăvorul era pus, iar cheia se afla în broască, în așa, fel că era cu neputință să fi putut fi înlăturată fără zgomot. Scotocirăm îndată prin odăile noastre, dar nu găsim nicăieri ceva care să ne lămurească în ce mod au putut pieri lucrurile din camera noastră de culcare. Joe începu să se plimbe, enervat, prin odaie. Încetul cu încetul, tăcerea începu să-mi devie insuportabilă și întrebai:

— Ce ne facem acum?

— Plecăm, răspunse el, scurt.

— Plecăm? holbai eu ochii, neînțelegându-l de loc.

— Firește, zise el, supărat. Alta ce ne mai rămâne de făcut, moșulică? Sau ești dispus să circuli mai departe în rochia asta, spre mai marea plăcere a răufăcătorilor?

— Actele noastre! exclamai eu, speriat.

— În sfârșit, ți-a venit și ție mintea la cap! Actele din portofelurile noastre ne vor da de gol. Escrocii ne cunosc perfect acum identitatea. Noi, așa dar, suntem cei trași pe sfoară. Haide, fă bagajul! Între timp, dau eu lui Pitt instrucțiunile cuvenite.

— Dar unde dracu e el?

— La ascensor, chiorule! Adică, nu l-ai văzut cu adevărat? Dracu o fi știind cum a aranjat-o puștiul de a căpătat atât de repede postul acesta la ascensorul hotelului Bristol.

Acum mă dumiream și eu de ce, seara, băiatul ne clipise așa de familiar. Mi se luase ca o perdea de pe ochi.

Fusesem, ce-i drept, foarte neatent. Înciudat și abătut în același timp, strânsei lucrurile, în care interval Joe dispăru grăbit din cameră. Se-napoia însă curând și zise:

— Mergem la gara de Sud, plecăm oficial, ne schimbăm în tren toaleta și ne înapoiem iar la acest hotel, însă altfel deghizați. Dacă o fi cu puțință, luăm în etajul al cincilea camerele cinci sute paisprezece și cincisprezece. Pitt mi-a spus că-s libere și au o ușă de comunicație. Tu vei fi norvegian, purtând numele Cartensen, iar eu voi fi americanul Firehand. Grăbește-te! Potrivește-ți bine peruca, căci vreau să sun să vie după socoteală.

Chelnerul veni și Joe își expuse dorința.

Peste un sfert de ceas, plecarăm. Pitt ne conduse jos. Ne

făceam că nu ne cunoaștem. Abia pe drum, în automobil, Joe mi se adresă:

— Din întâmplare, Pitt a citit în ziarul „Times” un anunț prin care se căuta un băiat pentru ascensorul de la hotelul Bristol; se grăbi să-și ofere serviciile și fu angajat. A fost foarte șiret, căci, astfel, exercită, oarecum, un control asupra tuturor pasagerilor și a întregului personal.

— A observat ceva suspect? Întrebai eu, nerăbdător.

— Din nefericire, nu. A aflat însă altceva, de la funcționarii hotelului și anume că dispariția băiatului de la ascensor e o afacere foarte misterioasă. A pierit, ca să zicem așa, chiar în mijlocul lucrului, tocmai pe când urca un pasager spre etajul al cincilea. Ascensorul s-a întors gol, iar de urma băiatului nu s-a dat de loc de atunci.

Eram cam năucit. Joe dădu din cap, cufundat în gânduri și continuă:

— Direcțiunea a pus un premiu de o mie de lire pentru prinderea misteriosului răufăcător care jefuiește pe pasageri. Băiatul de la ascensor era un tip sprinten și pare-se că-și băgase în cap să câștige premiul, așa că spiona cu sânguință în dreapta și în stânga.

— N-ai fi crezând, cumva, că a fost omorât?

— Ba mă tem că da.

Ajunserăm la gara de Sud și, de-acum, toate se desfășurară conform programului.

Plecarăm oficial, dar peste trei ceasuri ne înapoiarăm la Londra și merserăm, fiecare separat, la hotelul Bristol, așa cum ne-nțeleseserăm.

Mă-nscrisei în registrul hotelului sub numele de Peter Cartensen și căpătai, spre imensa mea bucurie, camera patru sute paisprezece.

O oră mai târziu, ușa camerei vecine se deschise. De bună seamă, deci, Joe, sau cum își zicea acum, mister Firehand, debarcase, potrivit dorinței, în camera patru sute cincisprezece.

În drum cu ascensorul spre etajul al cincilea, cu siguranță că Pitt nu mă recunoscuse de astădată, ceea ce era pentru mine o cheazășie că mă deghizasem excelent. În așteptare așa dar, mă trântii pe un scaun, tot fumând la țigări, până auzii, deodată, o bătaie ușoară, cunoscută, la ușa de comunicație. Așa dar, Joe îmi da de știre.

Răspunsei imediat, ca să știe că și eu căpătasem camera dorită. Datorită cheii sale speciale, el apăru curând, și-mi strânse

mâna.

— Dulapul se poate foarte ușor împinge la o parte! explică el.

— Cum o întoarcem acum? întrebai eu, cu viu interes.

— Întâi și-ntâi, trebuie să afle lumea că suntem cunoștințe de demult: Peste o jumătate de ceas începe masa. Ne schimbăm, deci, repede și ne-ntâlnim jos ca doi vechi prieteni de afaceri. Mă-nțelegi?

— Perfect!

— De altfel, ține!

Și Joe îmi vârî în mână un revolver nou-nouț.

— Armele sunt foarte necesare aici, zise el, scurt.

— Numai să ne recăpătăm actele, murmurai eu, supărat.

— N-ai nici o grijă, Mac! N-au să se bucure mult timp escrocii de ele. Eu țin mai de grabă să mă dumiresc cum a reușit ticălosul și pătrundă în camera noastră. Până astăzi, e o adevărată enigmă.

— Crezi așa dar că e o șmecherie la mijloc?

— Negreșit. De altminteri, am avut cu Pitt, adineauri, o convorbire, pe când mă urcam cu ascensorul. El a aflat, între timp, de la o slujnică guralivă, ce era cu țipetele de azi noapte. Cauza pentru care s-a trezit pasagera, e că ă simțit umblându-i ceva pe obraz și ea susține morțiș că era un băț lung de care atârna un tampon de vată muiată în cloroform. Când a sărit în sus. Și a început să țipe, arătarea a dispărut pe dată. Firește, toți au râs de ea, susținând că a visat. Directorul Stafford i-a oferit o altă cameră. Ea însă a preferat s-o șteargă în grabă și a făcut foarte bine. Se pare că era foarte tânără și frumoasă. Probabil că se plănuse împotriva ei același atentat care s-a săvârșit asupra acelei dispărute miss Withe.

— În cazul acesta, avem de-a face cu mai mulți răufăcători.

— Firește! Oricum, e o afacere foarte încurcată și iscusința lor ne impune să umblăm cu îndoită precauție. Altfel, ni s-ar putea foarte ușor întâmpla să pierim și noi fără urme. Dar trebuie să plec! Grăbește-te și tu, moșulică! Peste zece minute, se servește masa.

Fui foarte repede gata, și intrai chiar înaintea lui Joe în restaurant; el veni, pesemne într-adins câteva minute mai târziu, astfel că salutările entuziaste cu care ne-ntâmpinarăm nu dădură nimănui de bănuir.

După natura lor, era evident pentru toți cei prezenți, că ne revăzuserăm pe neașteptate.

Sezurăm unul în fața altuia. Joe se pricepu în curând să-noade

o convorbire foarte animată. Eu; în schimb, tăceam și examinam pe toți. De fapt, însă, nici unul nu-mi păru suspect. Nici Joe, pare-se, n-ajunse la vreun rezultat, căci îl observam plimbându-și privirile, în căutare, de la un obraz la altul.

În urmă, când ne continuăram, în salonul de fumat, scena de revedere și discutăm tare asupra unor afaceri de bumbac, el îmi șopti:

— Fii atent la Rusul Rachminoff și frumoasa lui nevastă. Îmi par cunoscuți. Nu-i vorba, se poate să și greșesc.

CAP. 3

Chipul de la fereastră

În timpul nopții ne-nvârtirăm, cu rândul, pe culoarele hotelului. Era destul de greu, deoarece mișunau de detectivi, care, deghizați ca chelneri, apăreau mereu înaintea noastră.

— În modul acesta nu facem nici o ispravă, zise Joe, necăjit, la două dimineața, retrăgându-se în sfârșit în camera sa. Poate că ar fi mai bine să punem în curent pe directorul Stafford, ca să ne putem, astfel, mișca în voie.

Voia să mai spuie ceva, dar deodată sări în picioare și, dintr-un salt, fu la fereastră, pe care, o deschise și se plecă afară.

— Extraordinar! murmură el. Nu cred însă să mă fi înșelat. Tocmai s-a ivit la fereastră o figură și m-aș prinde că e aceeași pe care am zărit-o după ușa de sticlă de la hotelul „Athenée Palace” din orașul nostru. Ce bine că stăm în întuneric!

Mă repezii și eu la fereastră, aruncând o privire afară. Sub mine se căsca un abis sinistru.

— Imposibil, Joe! exclamai eu. Trebuie să te fi înșelat. Numai un nebun ar fi în stare să se cațere pe muchea aceasta îngustă.

— Sau un fost acrobat, care nu se sinchisește de așa ceva, fiind obișnuit cu performantele astea. Ce-ai zice, tu să fi fost o femeie?

— Te gândești la Rusoaică?

— Poate. Dar să nu tragem concluzii pripite. Mă cațăr și eu, acum, afară, ca să constat pe ce drum a putut s-o apuce spionul.

— Ești nebun, Joe! strigai eu, speriat.

— Mai bine tacă-ți gura, ca să nu ne audă nimeni! murmură el.

Și, o clipă după aceea, era gata să se avânte pe fereastră.

— Stai aici! îmi zise el, văzându-mă că mă pregăteam și eu să-l urmez.

Mă uitai după el. Parcurse, cu destulă iuțeală, marginea îngustă ca la treizeci de centimetri, ajunsese apoi la muchea acoperișului, ce ținea de aripa bucătăriilor, și dispăru, în curând, dinaintea ochilor mei. Eu rămăsei să-l aștept, cu inima cât un purice.

Din cauza întârzierii sale prea mari, stăm ca pe cărbuni aprinși.

Se înapoia după scurgerea unui ceas întreg, sări repede în

cameră și abia atunci observai că fața lui era mânjită de funingine și jupuită.

— Ai căzut, cumva, într-un coș? îl întrebai eu, uimit.

— Din nefericire da, și tocmai când mă aplecam pe deschizătura largă a hornului, părându-mi-se că aud înăuntru un zgomot. Căpătai, în acel moment, o zdravănă lovitură în cap și mă prăbușii pe coș, înăuntru. Aș fi dat, de sigur, ortul popii, dacă nu mă salva o întâmplare.

— Ce anume? îl întrerupsei eu, agitat.

— N-o să mă crezi. M-am poticnit de un cadavru.

— Un... cadavru?

— Ei da, un om spânzurat, care, din fericire, mi-a împiedicat rostogolirea și de care m-am agățat instinctiv, până ce, în cele din urmă, am simțit iarăși sub mine cârligele de fier din coș și putui face uz de lampa mea de buzunar. Și atunci, îmi dădui seamă și de lugubra situație.

— Dar, spune-mi odată: cine era?

— Ei, moșulică, chiar băiatul de la ascensor, care dispăruse.

Sării înapoi și exclamai:

— L-ai adus cu tine?

— Nu; era prea greu.

— Dar cum se poate, Joe, ca cineva să se sinucidă tocmai în coș?

— Să se sinucidă? Fugi de aici, că nu știi ce vorbești! Am examinat cu atenție lațul de care atârna și am constatat că nu se poate ca băiatul să-l fi înnodat singur. Bietul de el, fusese mai întâi doborât și, după aceea, spânzurat. Și, zău așa, nici că există ascunzătoare mai bună. Poate că, dacă l-ar fi găsit cineva întâmplător, ar fi crezut cu toții, ca și tine, că s-a sinucis; dar pe mine nu mă înșeli cu una cu două. Rămăsei dar, deocamdată, acolo unde mă aflam și, numai după ce mă convinsei că nu mai există nici un pericol, mă suii iar. Asta-i totul.

— Te temi, cumva, că ne-au recunoscut din nou?

— Sper că nu. Probabil își închipuie că o fi vreun pasager îndrăzneț, pe care curiozitatea l-a împins să se ia după misteriosul spion.

În momentul acesta, un zgomot straniu, ca un hârșăit, ce venea din fundul camerei, ne făcu să întoarcem capul. Într-o clipă, Joe aprinse lumina.

La-nceput, nu văzurăm nimic, dar apoi el sări deodată spre un pat de unde ridică, de jos, ceva alb. Era un bilet. Se apropia, cu o figură gravă, de lumină.

— Din nefericire, tot am fost recunoscuți, zise el după aceea, întinzându-mi răvașul. Citește și tu!
Și citii următorul avertisment:

Domnule Bull! Nu ne crede așa de naivi ca să nu te fi recunoscut și sub a doua dumitale deghizare. Portofelele care, din fericire, ne-au căzut în mâini, la expediția noastră nocturnă, ne-au pus la timp în gardă împotriva d-tale. Te-ai prefăcut că pleci. Cei ce te cunosc știu că, din moment ce ai luat o sarcină asupra d-tale, nu te lepezi ușor de ea. Așa fiind, am pândit pe toți pasagerii. Un șiretlic ne-a indicat îndată unde trebuie să te căutăm. Bagă de seamă! Dacă nu ne dai pace, apoi o pățești ca și băiatul de la ascensor. Poți să ceri, oricât ai pofti, ajutor de la poliție... nu-ți va folosi la nimic.

Fantoma Hotelului

— Am fost dar recunoscuți, Joe. Ce ne facem acum? întrebai eu.

— Luptăm cu pieptul deschis. Ba îmi place chiar mai bine așa. Vrei să ne culcăm?

Nu mă simțeam deloc obosit, Joe băgă de seamă asta și zise:

— Să stăm amândoi de pază. Despachetează samovarul electric; am poftă de un ceai bun, cu rom.

Fui imediat gata să-l satisfac. Ceaiul rusesc, combinat de noi înșine, are un gust delicios, cu atât mai mult cu cât pentru prepararea lui, întrebuițăm un procedeu cu totul deosebit. Nu plecăm niciodată în călătorie fără micul nostru samovar.

Nu trecu nici acum prea mult și aroma puternică a ceaiului, ce ne devenise atât de dragă, parfuma plăcut camera.

Între timp Joe se fot silea să descopere, în ce mod afurisitul cela de bilet putuse pătrunde, așa, fără veste, în camera noastră.

Totuși cercetările lui, deși destui de minuțioase, nu dădură nici un rezultat. Afacerea rămasa învăluită în același mister. Pe la șapte dimineața, ne anunțarăm la directorul Roger Stafford.

Din nefericire, nu mai aveam la noi bilete de identitate, dar Joe scoase deodată, dintr-un buzunar, o hârtie, pe care o înmână directorului.

Era o scrisoare de recomandatie a directorului general Thompson. Acum aflai, în sfârșit, motivul pentru care Joe se dusesese încă odată în sala de lectură de la „Athenée Palace”, când nici nu ieșisem bine de acolo, spre a intra în salonul unde

urma să aibă loc banchetul. Fusesse să ceară lui Thompson rândurile acestea. Se dovedî, acum, ce bună fusese prevederea lui.

Directorul Stafford se arată foarte încântat de a face cunoștință cu celebrul detectiv Joe Bull, iar acesta îi relată pe scurt cele ce pățiserăm la hotelul Bristol.

Când îi pomeni, la urmă, de descoperirea băiatului dispărut, directorul sări în sus îngrozit, exclamând:

— Dar e înfiorător, mister Bull! Vasăzică, tot a fost omorât, sărmanul băiat! Ardea de dorința să prindă el singur fantoma hotelului.

O ciocănitură puternică în ușă ne întrerupse convorbirea. Portarul dădu buzna înăuntru, agitat, anunțând că noul băiat de la ascensor a dispărut și el fără urmă. Atât eu cât și Joe sărirăm în picioare, speriați, căci băiatul era doar credinciosul nostru Pitt.

— Spune repede cum s-a întîmplat! zori Joe.

Portarul se uită mirat la presupusul pasager și răspunse:

— Trebuia să ducă sus un pasager nou, și anume la etajul al cincilea. Nu s-a mai înapoiat însă de acolo. L-am sunat zadarnic, având din nou nevoie de ascensor. În cele din urmă, alergai singur la etajul al cincilea și găsii ascensorul gol.

Joe nu mai așteptă să audă și alte amănunte din partea portarului, ci se repezi afară. Alergai după el.

— Încotro? strigai, gâfâind.

— În coș, fuga... să ieșim pe acoperișul din partea bucătăriilor.

— Nu cumva crezi că Pitt...?

— Știu tot așa de puțin ca și tine; grăbește-te! îmi răspunse el.

Ajunserăm, astfel, în scurt timp, pe acoperiș. Joe se vâri în coș, iar eu rămăsei să aștept, cu inima tremurândă.

Să fi fost și Pitt asasinat, ca predecesorul său?

Joe se înapoia peste puțin.

— Nu-i acolo, zise el, vădit ușurat; totuși, sunt convins că bietul băiat se află în mare primejdie. Să-l căutăm mai departe!

Între timp, câțiva funcționari ai hotelului veniseră după noi pe acoperiș; printre ei era și directorul Roger Stafford.

— Înștiințați poliția, mister Stafford! ceru Joe. Deoarece băiatul de la ascensor pe care l-am găsit în coș a fost ucis, nu-i îngăduit să mai ascundem faptul.

Directorul Stafford se supuse inevitabilului, deși observai lămurit că amestecul poliției îi era extrem de neplăcut. Nu mult după aceea, cadavrul din coș fu scos de acolo.

Nu ne mai interesarăm însă de el, fiind, prea preocupați de

dispariția lui Pitt. Joe descoperi curând pe pasagerul pe care Pitt îl dusesese sus.

Era un comis-voiajor, James Parker, care, timp de un an, regulat, de câte ori venea la Londra, obișnuia să tragă la hotelul acesta. Era așa dar imposibil ca bănuielile să cadă asupra lui.

De altfel, dădu lămuriri amănunțite, la toate întrebările ce i le puse Joe. După cum sunau acele explicații, el părăsise ascensorul, fără să se intereseze de băiat, și nu-și amintea să fi văzut, în acest timp, altă persoană în preajma ascensorului.

Chestiunea rămânea în întunec.

Joe și cu mine furăm activi toată ziua. Ne cățărăm pe toate acoperișurile clădirilor vecine, scotocirăm podurile și pivnițele, dar Pitt nu era nicăieri.

Intrase ca-n pământ. Și, astfel, trecu toată ziua, fără să fi înaintat măcar cu un singur pas în ancheta noastră.

Când încetaram, Joe deveni de o muțenie desăvârșită. Nu mai pomeni o vorbă despre afacerea aceasta.

Se trântise într-un fotoliu și, tot aprinzând țigară de la țigară, privea mohorât înaintea sa.

CAP. 4

Mâna plutitoare

Spre seară ne pomenirăm cu directorul general Thompson.

Bietul om era ca scos din minți, căci directorul Stafford tocmai o pusese în cunoștință cu descoperirea cadavrului fostului băiat de la ascensor.

Joe însă, fu tot așa de mut și față de Thompson, așa că, de fapt, eu fui nevoit să susțin întreaga convorbire.

Când să plece directorul general, Joe se ridică pe neașteptate, insistând să-l însoțească până jos. Eu rămăsei în apartamentul nostru.

Se-ntoarse, totuși, curând și mi se păru că observ pe figura sa oarecare schimbare. Să i se fi întâmplat ceva deosebit între timp?

Știind însă că, dacă l-aș fi iscodit în privința aceasta nu mi-ar fi răspuns nimic, preferai să tac.

Ne coborârăm în sala de mâncare pentru cină. După atitudinea ciudată, a pasagerilor prezenți, îmi dădui seamă pe dată că nu se mai putuseră ascunde evenimentele sinistre de la hotel.

— Rusul Rachminoff a plecat, îmi șopti Joe la masă.

— Când? întrebai eu mirat.

— În intervalul cât noi umblam pe acoperiș în căutarea sărmanului Pitt.

De, asta era curat ghinion, căci am fi dorit tare mult să venim de hac celor doi complicii. Din nefericire, acum nu mai era chip.

În seara aceea, ne înapoiarăm târziu de tot în camerele noastre.

— O să stăm tot timpul cu mâinile în sân? întrebai eu, resemnat.

În loc să-mi răspundă, Joe se duse la geamantanul său, din care scoase o funie groasă și tot felul de instrumente. Apoi, îmi zise:

— Exact peste un ceas, ne vom cățăra pe acoperiș, căci sunt sigur că astă seară se va săvârși un atentat împotriva noastră. Vreau să prindem pe ticăloși asupra faptului. De altminteri, mai adineauri am aflat că odăile pe care le ocupase Rusul Rachminoff au fost date unui american bogat, care a venit cu fiică-sa. Te

pomenești că pe asta vor să-l jupoaie.

Joe era iarăși cel vechi. Mă bucuram că, în sfârșit, dansul avea să înceapă, căci începuse să mă apese inactivitatea în care o duceam. Joe își scoase din tabachera de pe masă o țigară pe care și-o aprinse. Făcui la fel.

Fumam, tot examinând amănunțit planul cum să prindem pe derbedei.

Nu terminaserăm bine țigările, când constatai că nu mă mai pot mișca, ba că și limba mi se împleticea.

Mă uitai îngrozit la Joe, care făcea eforturi disperate ca să se scuture de înțepenirea ce-l cuprinsese și pe el. Totuși, amorțeala ne paraliza din ce în ce mai mult.

— Țigările... au... fost...

Atâta doar putu să bâlbâie Joe, apoi căzu pe spate. La rândul-mi, simții și eu că mă trage parcă cineva într-o groapă.

Mă prăbușii de pe scaun și, în ultimul moment cât mai eram treaz, văzui ușa dulapului meu deschizându-se încet și capul unui om ivindu-se. Îl cunoșteam... îl văzusem cândva. Dar unde? Atâta doar mă mai putui gândi.

Când deschisei, în sfârșit, iarăși ochii, simții o greață nespusă, ce amenința să-mi întoarcă stomacul pe dos. Dintr-o ochire, mă convinsei că mă aflu într-o subterană veche, părăsită. O durere de cap insuportabilă îmi stingherea gândurile. Unde eram, de fapt?

Făcui ochii mari și zării abia acum, la mai puțin de cinci pași, trei bărbați mascați, rezemați de o masă veche, de lemn. Joe sta în picioare, lângă mine.

Îl privii întrebător și el îmi făcu un semn din cap. Și abia acum observai, într-un colț, un pachet strâns legat. Era un om.

— Pitt! exclamai eu fără voie.

Unul din indivizii mascați făcu o plecăciune sarcastică și zise apoi, cu o voce vădit schimbată:

— Ați ghicit, domnilor: e, într-adevăr, servitorii dvs., Pitt. Altfel, băiat năzdrăvan, căci aproape să reușească să scape, așa că am fost nevoiți să-l legăm cobză. Nu l-am judecat însă imediat, căci așteptam să vă înhățăm și pe dumneavoastră. Eh, nu ne-a fost prea greu! Veți muri cu toții odată... La noapte, hotelul Bristol va avea din nou plăcerea unei vizite a fantomei hotelului, după care va dispărea pentru totdeauna. Dar, ca să guste în tihnă prada bine meritată, va trebui să vă distrugă întâi pe dumneavoastră.

Și tâlharul făcu un semn celorlalți doi, care aduseră, dintr-un colț, un drug de oțel, lung și destul de gros, pe care ni-l vârâră

sub cap. Pitt fu și el târât încoace și așezat lângă noi. După aceea, ne legară pe toți trei de drug, astfel ca să nu fim de loc în stare să mai ridicăm capetele.

Urmării cu deosebit interes peripețiile. Era în afară de orice îndoială că tâlharii vor alege pentru noi o moarte din cele mai diabolice.

Totuși nu mă puteam dumiri asupra procedeelelor lor.

— Drace! auzii pe Joe murmurând.

Știa, deci, ce ne așteaptă. Văzui pe unul dintre indivizi tot umblând la o sârmă lungă de aramă, pe care, în cele din urmă, o fixă de drug. După aceea, cel care ne vorbise adineauri smulse din perete o pânza și cadranul unui ceasornic vechia ieși la iveală.

— Ce monștri! murmură Joe din nou.

— Știi cei te așteaptă, mister Bull? Întrebă omul mascat, cu un accent sinistru.

Nu primi, totuși, nici un răspuns.

— Nu-i nimic, continuă tâlharul, știu eu și așa că ești perfect lămurit. Șina de oțel pe care stați toți trei culcați e în legătură, printr-o sârmă, cu un fir electric, care la rândul-i a fost pus în contact cu ceasornicul din perete. Acum este exact unsprezece și jumătate. Când arătătorul va ajunge la douăsprezece, în câteva secunde veți fi toți niște cadavre, căci, în clipa aceea, se desface, de la sine, un mic resort, care propagă curentul în sârmă, iar de aici, cu iuțeala fulgerului, în drugul de oțel. Vedeți, așa dar, că procedăm în mod foarte uman la înlăturarea voastră. Mai aveți o jumătate de oră de trăit, după care vi se dă prilejul să apreciați sistemul uman al executării prin electricitate a condamnaților a moarte.

Cei trei dispărură. Încotro? Firește, n-o puturăm stabili. Un răstimp domni tăcere adâncă. Broboane de sudoare îmi picurau de pe frunte.

— Pitt, cum ai picat în mâinile lor? Întrebă Joe.

— Pasagerul pe care l-am dus cu ascensorul m-a pocnit în cap, scânci Pitt, care rămăsese legat ca un pachet, așa cum îl găsiserăm la-nceput.

— Vasăzică, tot James Parker a fost, replică Joe, gânditor. Ce s-a mai întâmplat după aceea? Vorbește repede, că n-avem timp mult!

— M-am trezit într-un garderob, unde desigur că stătusem năucit câteva ceasuri. Cum se întunecă, mă târără pe un acoperiș. Pe drum însă, izbutii să mai slăbesc legăturile. Din

nefericire, observară la timp, așa că mă făcură pachet, ca niște brute, și mă transportară încoace.

Între timp, ceasornicul înaintase îngrijorător de mult, și din treizeci de minute cât mai aveam să trăim, se topiseră cincisprezece.

— Joe, timpul trece, îi amintii eu, grav.

— Da, da, moșulică, replică el scurt.

Deodată, îl observai făcând niște mișcări stranii cu brațul.

— Nu cumva poți slăbi legăturile? întrebai eu, agitat.

— Asta nu, dar capătul sârmei pusa în contact cu firul electric nu e destul de bine prins de drugul de oțel. Poate reușesc s-o smucesc și s-o îndepărtez. Un joc de răbdare pe viață și pe moarte, dar nu există altă salvare.

Și-și continuă mișcările. Așteptam în tăcere, în care timp arătătorul ceasornicului înainta, cu o iuțeală sinistră. Zece minute... șapte... cinci minute încă!

— Cum stăm, Joe? mă informai eu.

— Tăcere! gâfâi el.

Patru... trei... două minute... De bună seamă că nu mai era nici o speranță! Arătătorul grăbea către douăsprezece.

Auzii pe Joe gemând de încordare, apoi se produse o opintire puternică și sârma zbură încolo, ca un șarpe înfuriat.

În același moment, ceasornicul bătea douăsprezece. Nu se întâmplă nimic. Scăpaserăm de groaznicul deznodământ.

— O, mister Bull, ai reușit! se bucură Piti, care, până atunci, stătuse mut.

— Acum trebuie să ne ridicăm, răspunse Joe scurt. Număr până la trei, după care vă săltați de mijloc. Drugul e foarte greu, ce-i drept, dar poate să izbutim să ne scăpăm de el.

Și începu să numere; ne smucirăm, dar căzurăm imediat pe spate, sub povara șinei de oțel.

— Trebuie să reușim; să încercăm încă-odată! ceru Joe.

Același rezultat: furăm trași înapoi.

— Să vedem de nu-i chip într-altfel. Mișcați-vă de-a bușilea înainte, dar băgați de seamă să nu mergeți spre dreapta, ca să nu vă atingeți de sârmă.

— Ai vreun plan? întrebai eu repede.

— În colț sunt niște sticle, explică Joe. Poate ajungem la ele, le spargem și cu cioburile tăiem frânghiile.

Ne trudirăm, deci, să înaintăm și după o caznă nespusă, ajunserăm, în sfârșit, în ungherul acela al ciudatei noastre închisori.

Joe răsturnă o sticlă. Se sparse; și acum ne răsucirăm astfel ca să apucăm, cu mâinile legate, cioburile.

Joe se liberă cel dintâi și sări în picioare.

La reflexul vechiului felinar ce lumina sinistru subterana, văzui curgându-i sânge din mâini. Totuși, el nu dădu atenție, ci se zori să ne dezlege.

După aceea sărirăm, la rându-ne, în picioare, întinzându-ne oasele înțepenite.

— Mister Bull, șopti Pitt, trebuie să fie pe-acți încă o ieșire. Eu am tras azi cu urechea la o convorbire. Vorbeau de o fată pe care ar fi ținând-o pe aici, pe undeva, închisă, și mâine, spre ziua, urmează; să fie transportată, cu un vapor, în America de Sud.

— Miss White! exclamai eu.

Joe făcu un gest afirmativ și adăugă:

— Să căutăm repede ieșirea, căci vreau să mă înapoiez degrabă la hotel. Ard de nerăbdare să descopăr, chiar în noaptea aceasta misterul cu fantoma hotelului.

Căutam cu înfrigurare ușa secretă, când Joe se opri lângă soba veche, dărpănată, din colț, și o examina amănunțit.

Se auzi, deodată, un bâzâit și soba lunecă încetișor într-o parte. Zărirăm un puț zidit.

Joe scoase lampa lui de buzunar și răsfrânse lumina în jos. Puțul ducea într-o galerie și o scară de fier făcea legătura între ele.

— Repede jos! porunci Joe. Miros eu ceva. Hotelul nu e departe de docuri și se poate ca niște pivnițe adânci să ducă până acolo. N-ar fi de mirare să fie și un vechi stăvilar.

Coborârăm pe o scară relativ lungă și constatarăm că ne aflăm într-o parte laterală a imensei rețele de canale din Londra și de care trebuie că se serveau răufăcătorii.

Pășirăm cu mare precauție înainte și ajunserăm curând la un al doilea conduct adânc, în fundul căruia ducea altă scară.

La capătul celei de-a doua galerii, trebuirăm să urcăm din nou și nimerirăm, într-un fel de beci întunecos, unde, după o căutare destul de lungă, Joe descoperi o lespede de piatră ce se putea disloca. Și într-adevăr, găsi curând mecanismul și, după ce-l puse în mișcare, dădurăm peste o încăpere de subsol, plăcut mobilată și învăluită într-o lumină slabă.

Se afla acolo și un fel de divan, pe care zărirăm trupul nemișcat al unei fete legate. O dezlegarăm îndată: lămurind-o asupra prezenței noastre.

Era, într-adevăr, dispăruta miss White, care, mai mult moartă

decât vie, se sili să se salte din așternut.

Între timp, Joe descoperise în tavan un chepeng. Se sui pe o masă, și reuși curând să împingă în sus ușa secretă, dispărând pe ea, împreună cu Pitt.

Nu trecură însă nici cinci minute și se înapoia singur, relatând că deasupra noastră se află un hambar uriaș, și adăugând:

— După părerea mea, nu e bine, să luăm cu noii pe miss White, fiindcă nu știm ce ni se poate întâmpla pe drum. Am dat lui Pitt instrucțiunile necesare. Ne va aștepta cu miss White sus, în silozurile din port.

Zis și făcut. Transportarăm sus fata, care era pe jumătate leșinată, și-i făcurăm rost, la iuțeală, de o ascunzătoare bună, în dosul unui morman de lăzi, după care o șterserăm în grabă înapoi.

Ajunserăm, peste puțin, subterana în care era cât pe-aici să ne lăsăm oasele. N-avurăm prea mult de muncit cu ușa prin care ieșiseră cei trei bărbați mascați.

Dădea pe o scară veche, ale cărei zece trepte duceau sus. Cât de siguri erau că s-au descotorosit de noi pentru totdeauna, o dovedea faptul că nu puseseră nicăieri paznici.

Drumul nostru ducea prin niște bolți vechi, ce nu se mai terminau, când iată că dădurăm iarăși de o ușă încuiată, care însă nu rezistă mult mâinii îndemânatică a lui Joe. Care nu ne fu mirarea, pomenindu-ne deodată într-un coș.

— Bagi tu ceva de seamă, moșulică? șopti Joe.

Dădui din cap afirmativ, încercând să înăbuș accesul de tuse ce-mi producea fumul gros de acolo.

— E coșul de la bucătăria hotelului, unde am găsit cadavrul bietului băiat pe care l-au omorât, explică Joe, începând imediat, fără să se sinchisească de aerul înecăcios ce domnea acolo, să se cațere pe cârligele de fier.

Nu era o călătorie tocmai plăcută. Fumul ne îneca, astfel că eram amenințați să ne pierdem cunoștința.

În cele din urmă, însă, ajunserăm la o înălțime unde puteam iarăși respira în voie, apoi debarcarăm cu bine pe acoperișul bucătăriei, pe care îl cunoșteam acum.

— Afurisită capcană, moșulică! zise Joe.

Eu continuam să tușesc, așa că nu putui decât să dau din cap.

— Ne cățărăm acum pe marginea celui de-al cincilea etaj, până la paratrăsnet, reluă Joe.

— Dar ce intenții ai? întrebai eu, speriat.

— E neapărată nevoie să coborâm în etajul al doilea, Mac. Mă

interesează să examinez camerele americanului, pe care, azi dimineață, le ocupa încă Rusul Rachminoff. Sau ți se pare prea periculoasă partida asta de gimnastică?

Sincer mărturisind, nu prea mă simțeam în apele mele, la gândul de a umbla ca pisicile, dar cu nici un preț n-aș fi lăsat pe Joe să meargă singur.

Dezaprobai, deci, din cap și-l urmai repede.

Peste puțin, cățărându-ne mereu, ajunserăm la paratrăsnet. Joe se opri un moment și, arătându-mi o fereastră, zise:

— Colo e camera lui James Parker, de unde ajungi repede pe acoperiș, iar apoi, prin coș, jos în vizuina tâlharilor.

— Dar o fi având, atunci, complici în hotel? obiectai eu încet.

— Desigur, și încă o mulțime, răspunse el.

Și de bună seamă, ca să evite, alte întrebări, începu periculosul coborâș, fără să stea mult pe gânduri. Ca să nu încarc sârma cu prea mare greutate, așteptai până-l văzui atârând la douăzeci de metri și mai bine sub mine, după care abia îl urma.

Dibuirăm cu picioarele, ca să dăm de o muchie de zid, de care să ne proptim, și ajunserăm teferi la etajul al doilea, unde Joe se avântă pe un balcon, iar eu după el.

Trebuie să mărturisesc că eram încântat, simțind iar teren solid sub picioarele mele.

— Uite cele trei camere pe care le ocupă, de azi de la amiază. americanul cu fiică-sa, îmi șopti Joe. Să ne cățărăm mai departe până la balconul al treilea, unde ne punem la pândă.

— Dar ce crezi tu că vei surprinde? întrebai eu, mirat.

— Șmecheria, moșulică. Sper să nu venim prea târziu ca să surprindem la lucru pe așa zisa „fantomă a hotelului”. Sunt informat că americanul e dus astăzi la o sindrofie, împreună cu fiică-sa; așa că se vor înapoia târziu acasă.

Tocmai în momentul acela un automobil trase la poarta bine luminată, a hotelului.

— Apleacă-te! îmi șopti Joe repede. Ei sunt.

Mă uitai jos. Un domn și o femeie coborâra din vehicul și intrară pe poartă.

Puțin după aceea, se aprinse lumina din cele trei camere. Dar nu trecu mult și se stinse iar și doar o lampă de masă rămase să lumineze slab camerele de culcare.

Apoi așteptarăm un răstimp, după care fie urcarăm pe balconul din mijloc. Joe deschise încet de tot ușa ce da în salon, în dreapta și stânga căruia se aflau odăile de dormit.

— Tu examinează camera din dreapta, șopti Joe, furișându-se,

apoi, spre partea cealaltă a salonului.

Doar o perdea despărțea camerele de culcare de salon, așa că puturăm să ne uităm în ele nestingheriți.

Eu mă postai la intrarea în odaia americanului, iar Joe cerceta pe cea a fiicei acestuia. Atât tatăl cât și fiica păreau să fi adormit numaidecât.

Lampa cea mică lumina în așa fel camera că puteam distinge destul de exact toate. Și, astfel, zării curând portofelul americanului, pe care acesta-l pusese lângă el pe noptieră.

Stăturăm la pândă, nemișcați, cam jumătate de oră.

Îți trebuie o mare doză de energie totodată, să-ți fie și nervii perfect liniștiți, ca să stai nemișcat atâta timp într-un singur loc și, în același timp, să nu-ți dezlipești ochii de la obiectul ce-l urmărești. Când se pot întâmpla atâtea belele! Aici îți vine să strănuți, aici te zbați să-ți oprești un acces de tuse.

Eu, de pildă, simțeam încă în gât fumul ce-l respirasem în coș și care mă supăra și acum.

Cu o sforțare însă a tuturor puterilor mele, mă stăpânii, stând la pândă nemișcat ca o stană de piatră, întocmai ca și Joe. Totuși la un moment dat, cât pe aici să nu-mi pot înăbuși o exclamație de nespusă uimire!

Auzii, deodată, în cameră un hârșăit, sunet ce-mi era, acum, bine cunoscut, după care văzui o mână de om, dar nimic decât o mână, părând să plutească în aer și aplecându-se, apoi, încet și înhățând portofelul ticsit al pasagerului, care dormea fără grijă.

În urmă, dispăru tot așa de tiptil precum apăruse și auzii din nou același zgomot, după care se făcu iar tăcere ca și mai înainte.

Eu stam încă împietrit în același punct, cătând țintă la noptieră. Să fi visat numai? Nu, căci locul unde fusese până mai adineauri portofelul, era acum gol.

O mulțime de gânduri mă năpădiră, neștiind cum să-mi explic ciudata întâmplare. De unde să fi răsărit mâna și cum de dispăruse iar?

Mă-ntorsei spre Joe și-l văzui cu corpul aplecat mult înainte în camera de culcare a tinerei miss. Să fi apărut, cumva, și acolo mâna misterioasă? Mă furișai cu precauție până la dânsul. Dar el se întoarse deodată, scoțându-mă afară, pe balcon, și închizând binișor ușa acestuia.

— Repede – șopti el – să vedem încotro s-a îndreptat hoțul!

Nu pricepui, deocamdată, nimic; mă cățărui, totuși, grăbit, după Joe, înapoi către primul balcon.

Camera în care ne uitarăm era complet învăluită în întunec. Totuși, doar pentru câteva clipe sclipi licărirea unui felinar orb și, în intervalul acesta scurt, zării din nou mâna ce apăruse adineauri deasupra noptierei americanului. Și abia acum îmi bătui la ochi inelul ce strălucea în inelar și care, în agitația de care fusei cuprins, scăpase atenției mele.

După două-trei secunde, nu se mai văzu nimic.

— Camera e nelocuită și hoțul a ieșit pe acolo, îmi șopti Joe. Hai acum înapoi la hambar!

— Pentru Dumnezeu, Joe, cum de s-a putut ca mâna să apară singură? șoptii eu.

— Mac, zău, fu ești orb uneori. Ai văzut singur cum a decurs șmecheria și tot nu știi nimic? Ehe, e o stratagemă admirabilă, care mie nu mi-ar fi trăsnet niciodată prin minte. Hoțul are o mână foarte fină, îngustă, dar uite, la comutator nu m-am gândit de loc.

— La butonul de electrică adică? Ce vrei să spui cu asta? întrebai eu, tot nedumerit.

— N-ai băgat de seamă că, în hotelul Bristol, se află deasupra fiecărei noptiere câte-un comutator?

Făcui din cap că da.

— N-ai observat, de *asemeni*, că butonul, acesta de electrică e aplicat, ca nicăieri în altă parte, pe o tăblie destul de lată, de lemn?

— Ba da.

— Ei bine, dacă știi acestea, ce e mai ușor de cât să-ți explici celelalte, după ce ai văzut mâna plutitoare? N-avem însă timp să ne ocupăm cu dezlegări de probleme. Mă tem că tâlharii acum, după ce și-au isprăvit treaba, se vor grăbi să se intereseze ce s-a întâmplat cu noi. Ascultă deci! În unele camere, butonii de electrică sunt astfel întocmiți că poți perfect, din odaia vecină, să i dai într-o parte. În modul acesta, se produce o gaură rotundă pe care orice mână îngustă se poate strecura fără prea mare greutate. Mijloc foarte simplu pentru furt. E ceva nou pentru mine, sistemul acesta de pungășie. Acum se lămurește cum au dispărut portofelurile noastre și tot pe același drum ne-a parvenit, știi, în noaptea aceea, avertismentul ce ne fusese aruncat în cameră. Mai îmi dau cu gândul că miss White a fost amețită cu ajutorul vreunui narcotic pe care l-au stropit cu un pulverizator prin deschizătură, după care James Parker a putut-o târî cu dânsul.

Acum mă dumirii și eu.

— Dar a cui o fi mâna, Joe? întrebai, într-o încordare supremă. Cine s-o fi ascunzând sub masca fantomei hotelului?

Joe însă nici nu mă asculta, căci și începuse să se urce pe paratrăsnet, Mă uitam la el îngrozit și, totuși, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-l urmez.

CAP. 5

Căpetenia bandei

Urcatul către etajul al cincilea se dovedi infinit mai greu decât coborâșul. Ajunsei sus istovit cu desăvârșire.

— Nimic suspect, îmi șopti Joe. Repede jos pe coș!

Nu trecu mult și ne aflarăăm iar la ușa pe care ei o încuiase, dar care acum era deschisă.

— Să umblăm cu băgare de seamă! mă sfătui el.

Temerea sa deci, că tâlharii ar căuta să se intereseze de noi, se vădi iarăși exactă.

Ajunserăm, totuși, nesupărați, în încăperea în care trăiserăm o jumătate de oră îngrozitoare, intuiți de șina de oțel.

Era goală; soba, însă, fusese împinsă la o parte. Desigur că răufăcătorii ghiciseră că Joe descoperise, după scăparea noastră, de la moarte, a doua ieșire.

Fără îndoială observară și că miss White a scăpat, așa că era de temut că aveau s-o caute prin hambar.

Se impunea, deci, să alergăm cât mai de grabă în ajutorul lui Pitt, care, de sigur, dacă ar fi fost găsit, s-ar afla într-adevăr în mare strâmtoare.

— Înainte dar, în pas gimnastic!

Nu ne luaseră revolverele, așa că umblam cu ele pregătite. Când să intrăm în fosta închisoare a tinerei englezoaice, auzirăm deasupra noastră o împușcătură. Vasăzică, Pitt fusese descoperit și se apăra.

Dintr-un salt, Joe se avântă pe chepeng, ajutându-mi și mie să mă urc.

Venirăm la timp. Pitt se lupta cu un bărbat mascat, după ce doborâse pe altul prin câteva „directe” de box. Un al treilea însă tocmai sărea asupra-i cu pumnul.

Din trei pași, furăm lângă el și, cu câteva lovituri de box, bine țintite, culcarăm pe agresori la pământ și-i legarăăm.

Joe se aplecă apoi asupra lor și le smulse măștile.

— Ia te uită! exclamă el, râzând sarcastic. E James Parker, cu Rusul Rachminoff și consoarta. Nostimă companie! Eh, să-i ducem pe toți trei la răcoare.

Parker înjura de zor, dar Joe nici că se sinchisea.

Când se crăpă de ziuă, Siguranța avu o mare surpriză. Joe Bull,

îi predase trei răufăcători căutați de multă vreme. Totuși, interogatoriul ce li se luă imediat nu dădu nici un rezultat, căci păstrau un mutism încăpățânat, nevoind să mărturisească nimic. Joe povesti la iuțeală cele petrecute peste noapte, iscăind și un proces-verbal, după care plecarăm. Afară, în stradă, zise înciudat:

— Banda speră să-i mai vie vreun ajutor, în credința că nu-i cunosc șeful.

Era o nouă surpriză, Așa dar, nu se terminase cazul și trebuia s-o pornim din nou, la vânătoare.

— Nu mai fii așa de sperios, mă consolă Joe, ghicindu-mi probabil gândurile. De astădată o să meargă strună. Avem chiar foarte mult timp. E patru fix. Mergem la directorul general Thompson, căruia-i vom produce bucurie mare, chiar dacă-l ridicăm din pat la o oră așa de timpurie.

— Dar ce treabă ai cu el?

— Păi, să colaboreze și dânsul nițeluș la epilogul acestei aventuri, noi rămânând în culise și ieșind pe scenă la momentul oportun. O să-ți faci cruce când vei afla cine a jucat cu atâta dibăcie pe fantoma hotelului. Dar ai răbdare! Nu-ți spun, deocamdată, nimic.

Directorul general ocupa la hotelul „Royal” un șir de camere elegante. Cum își spuse Joe numele, furăm imediat anunțați și Thompson ne primi în pijama.

— Ce s-a întâmplat, mister Bull? exclamă el, turburat. S-a săvârșit iarăși vreun furt, vreo crimă poate?

— S-au desfășurat o seamă de evenimente în noaptea aceasta. S-a comis, între altele, un mare furt. Prietenul meu Lloyd și cu mine am fost chiar martori la misteriosul fapt.

— Și ați prins hoțul?

— Încă nu, dar fiți liniștit: nu ne mai scapă. Afară de aceasta, sunt în măsură să vă aduc știrea îmbucurătoare că societatea dvs. va căpăta înapoi cea mai mare parte a obiectelor furate până acum.

— Dragă domnule Bull, nu mă ține ca pe jeratic! Cine-i hoțul?

— El singur va fi în curând nevoit să mărturisească. Răbdare, mister Thompson. Americanul care-a fost jefuit azi noapte nu va da alarma decât abia pe la opt. Trebuie atunci să fim cu toții la fața locului. Dar, încă ceva; nu comunicați nimănui prezența noastră.

— Dar de ce?

— E absolut necesar să ne creadă morți: pe noi doi și pe

servitorul nostru Pitt.

Thompson sări speriat înapoi și exclamă:

— Vasăzică, s-a săvârșit un atentat asupra dv.?

— Și încă ce atentat! Rar am trecut printr-o jumătate de oră așa de plăcută ca aceea ce-mi fuse hărăzită azi noapte, când m-au ținut pe un drug de otel, replică Joe sarcastic.

Thompson nu-l mai slăbi și ei trebui să-l povestească, din fir în păr, aventura noastră nocturnă.

— De necrezut! E nemaipomenit! exclamă directorul general, tot umblând prin cameră de colo până colo. Parcă e un roman și, totuși, trebuie să fie adevărat, din moment ce ne-o spui d-ta. Și unde se află tână englezoaică, miss White?

— E la adăpost bun. Cei trei arestați tac cu încăpățănare. James Parker pare să fie cel mai mare ticălos din cei trei, el trebuie să fie și asasinul băiatului de la ascensor și tot lui i s-o fi datorând și răpirea englezoaicei.

— Dar al patrulea, șeful, așa zisa fantomă a hotelului, cine să fie, mister Bull?

— Răbdare! O veți afla până peste câteva ceasuri.

Joe se ridicase. Întrebă:

— E posibil să ne dați pentru vreo două ceasuri o cameră în care să ne putem odihni puțin, după atâta zbucium?

Thompson făcu semn că da, și totuși observai că era cam supărat pe Joe fiindcă nu voia să-i spună cine e al patrulea tâlhar. De altfel, și eu îmi frământam zadarnic creierul cu problema aceasta. Cunoșteam, totuși, mâna aceea cu inelul, dar nu-mi aminteam unde o mai văzusem.

Directorul general ne introduse într-o încăpere confortabilă din locuința sa particulară, unde Joe se lungi pe divan și adormi îndată.

De mine însă fugea somnul și, ca să-mi domolesc puțin nervozitatea, fumam țigară după țigară.

În cele din urmă, însă, trebuie să fi adormit totuși, căci tresării deodată, deoarece Thompson năvălise în cameră, anunțându-ne foarte tulburat, că directorul Stafford tocmai l-a chemat spre a-l înștiința că s-au comis peste noapte nu mai puțin de șase furturi.

— Șase e cam mult, zise Joe, ridicându-se repede. Precât se pare deci, s-au amenajat în aproape toate camerele tăblii la comutatoare, pentru înlesnirea acestor tâlhării. Să nu zăbovim, însă, căci mă tem că hoțul o șteargă mai repede decât îmi închipuiesc.

Thompson se grăbi să se îmbrace. În momentul acesta, cineva

bătu în uşă. Deschise Joe însuşi.

Venise inspectorul de poliţie Brown, pe care Joe îl chemase pentru ora aceasta, fără să mă vestească şi pe mine.

— Bravo, domnule inspector, zise el, strângându-i, zâmbitor, mâna, eşti tot aşa de conştiincios şi punctual ca şi acum doi ani.

Directorul general se întoarse în odaie tocmai acum. La vederea inspectorului, pe care-l cunoştea prea bine, întrebă, cam îngrijorat:

— Avem oare cu adevărat nevoie de dumnealui, mister Bull?

— N-avem încotro, răspunse acesta, căci domnul inspector poartă la dumnealui mandatul de arestare a „fantomei hotelului”. Dar aşteptaţi numai un moment, domnilor, să ne deghezăm la iuţeală, ca să vă putem însoţi nestingheriţi, sub masca de agenţi de Siguranţă.

Joe mai dădu inspectorului câteva instrucţiuni, după care plecarăm. Pitt însă trebui să rămâie acasă, fiindcă ne-ar fi dat de gol în uniforma lui de băiat de lift.

Un automobil ne duse la hotelul Bristol, unde cerurăm să fim imediat introduşi în biroul particular al directorului Stafford.

La intrarea noastră, acesta şedea, zdrobit, pe scaunul de la birou şi salută cu voce stinsă pe superiorul său, directorul general Thompson, iar pe cei trei presupuşi agenţi de Siguranţă îi întâmpină doar cu o fugitivă înclinare a capului.

Împreună cu noi, intrase şi un domn mărunţel, elegant, mlădios, care ne măsură cu oarecare nelinişte. Thompson ni-l recomandă ca fiind secretarul său particular.

— Ai asigurat pe pasagerii prădaţi că-i despăgubim de toate pierderile suferite? întrebă, directorul general pe Stafford.

— Nici nu ştiţi, mister Thompson, la ce sumă imensă se ridică? gemu acesta, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Totalul ce trebuie să-l înapoiam e aşa de mare, că n-am îndrăznit să dau pasagerilor această asigurare până n-am asentimentul dv. Numai americanului din etajul al doilea s-au furat cincizeci de mii de lire în numerar şi tot atât valorează şi bijuteriile ce aparţineau fiicei sale.

Thompson sări, speriat, înapoi.

— Drace, dar e de necrezut! exclamă el.

— Şi nu-i numai atât, continuă directorul Stafford, umblând agitat de colo până colo. Mister Bull şi prietenul d-tale, doctorul Mac Lloyd, care ni s-au pus cu atâta amabilitate la dispoziţie, au dispărut de azi noapte fără urme. Mă tem că li s-a întâmplat ceva grav. Omul de la etaj a venit adineauri fuga, să-mi relateze,

foarte consternat, că cele două camere ale lor au fost găsite deschise, iar înăuntru domnea cea mai mare dezordine. Pare-se că s-a dat acolo o luptă înverșunată. Ce e mai ciudat, e că ușile de la un garderobă erau deschise, iar întreaga cameră e îmbibată de un miros dulceag, straniu. Am căutat peste tot, dar n-am putut descoperi nicăieri pe cei doi.

Thompson nu se mai putu stăpâni. Joe se așteptase, de bună seamă, la aceasta, căci nu-l opri, așa că acela o trânti:

— Liniștește-te, dragă Stafford. Mister Bull și prietenul d-tale Lloyd, nu se dau așa de ușor bătuti. Trăiesc amândoi și se află foarte aproape de d-ta.

Directorul Stafford se opri locului, înmărmurit, uitându-se aproape îngrozit în juru-i.

— Haide... haide, ia caută nițeluș! îl îndemnă Thompson, făcând haz.

La rându-mi însă, abia de mă mai stăpâneam, căci tocmai în acest moment zărisem mâna care purta prețiosul inel cu briliant și, de acum, știam în sfârșit, cine este „fantoma hotelului”: Thompson nu-și putu reține mâncărimea de limbă și relatează, viu emoționat, tot ce ni se ntâmplase peste noapte. Pe Stafford parcă-l trăsni. Era galben ca un cadavru.

— Și iată, mister Joe Bull e aici, să demaște fantoma hotelului, încheie Thompson. Societatea noastră U. A. G. nu va plăti nimic; dragă Stafford; dimpotrivă, hoțul va trebui să ne înapoieze întreaga pradă.

Dar ce se întâmplă? Stafford își vârî, deodată, mâna în buzunarul jiletcii. Joe sări la el și-i dădu una peste braț. Revolverul ce-l scosese acela, căzu pe parchet.

— Destul! Rolul d-tale s-a terminat! strigă Joe.

Și, întorcându-se către directorul general, continuă:

— Erați curios să cunoașteți fantoma hotelului. Ei bine, e directorul Stafford în persoană.

Și, până când Thompson să-și poată reveni din spaima sa nespusă, inspectorul Brown și pusese cătușe tâlharului demascat.

— Nu cumva ai la-ndemână încă o pereche de cătușe? îl întreabă Joe, înșfăcând pe secretarul lui Thompson, care tocmai voia să spele putina.

— Pentru Dumnezeu, mister Bull, exclamă directorul general îngrozit, să fi participat și secretarul meu la ticăloșiile comise?

Joe făcu doar un gest afirmativ, fiind foarte ocupat să ție strâns pe ticălosul acela, care se zbătea nebunește.

Între timp, inspectorul Brown scosese la iveală o a doua pereche de cătușe, pe care le puseră secretarului.

După aceea, Joe ridică ceva de jos: erau, după cum stabili o scurtă examinare, două bilete de vapor, pentru America. Le-ntinse directorului general și zise:

— Biletele astea le-a pierdut secretarul dvs., în încăierare: dovadă că banda avea intenția s-o șteargă astă seară. Eu știam de mult că Miller e unul cu tâlharii, căci el e acela care a spionat convorbirea noastră de la hotelul „Athenèe Palace” și tot el s-a urcat aici, la hotelul Bristol, într-o noapte, până la fereastra noastră. L-am observat foarte bine. Dar nici el, nici Stafford, habar n-aveau că noi trăim. Nu știau nici că am arestat pe complicii lor. Acum însă să mergem pe drumul cei mai scurt la locuința directorului Stafford, unde sper să găsim toate prăzile bine împachetate în geamantane.

Stafford trase o înjurătură sălbatică. Vedea acum, că totul era pierdut.

Directorul general făcu chiar în ziua aceea o primenire totală la hotelul Bristol, punând să se astupe și coșul cu câțiva metri, spre a împiedeca orice tâlhărie pe viitor.

— Extraordinar, extraordinar! murmură el într-una, la amiază, când ne despărțirăm de dânsul. Cine ar fi crezut că, într-unul din hotelurile cele mai luxoase din Londra, să se fi cuibărit o asemenea bandă periculoasă? Va fi destul de greu să reabilităm reputația pierdută a hotelului. Din nefericire, reporterii prea își vără nasul peste tot, așa că un scandal e inevitabil. Și, acum, mister Bull, am onoarea să-ți transmit mulțumirile societății U. A. G. în forma acestui cec. Îți suntem foarte îndatorați și te rog să nu-l refuzi!

Joe nu refuză, căci ne câștigasem pe bună dreptate suma.

Ne înapoiarăm încă în seara aceea în Franța. Avurăm liniște câteva zile, după care însă Joe porni iar la lucru, pentru prinderea unei odioase bande de criminali.

— SFÂRȘIT —

Afacerea Grigorescu

Mircea Soleanu, cunoscutul detectiv particular, răsfoi maldărul de dosare din care-mi întinse și mie unul, luat aproape la întâmplare. Litere tăiate de prin ziare formau pe copertă un titlu de-o șchioapă: *Afacerea Grigorescu*.

— Nici nu se poate o afacere mai bună pentru un începător! mă încurajă el. Pariez că-n cinci minute ai dezlegat-o.

Se tolăni leneș într-un fotoliu, în fața radiatorului electric, și-și trase mai aproape o măsuță pe care avea un borcan cu un fel de dulceață chinezească, lăsându-mă pe mine în plata Domnului.

Prietenul meu – să tot fi avut vreo 35 ani – era scund și slab, foarte îngrijit. Complicațiile vieții îl înspăimântau într-atât, încât rămăsese flăcău bătrân, locuia la hotel și masa i se aducea în cameră.

Cu toate că avea camera bine încălzită, ca tot restul clădirii, ceruse să i se instaleze un radiator electric, și stătea ore întregi în contemplarea discului înroșit.

Ce-l făcuse să se ocupe de criminalistică? Habar n-am! Dar băiatul acesta ciudat, care-ar fi leșinat dac-ar fi văzut că-i curge cuiva sânge din nas, se simțea atras de cele mai îngrozitoare afaceri criminale din epoca sa.

Dosarul pe care aveam în mână era doar o modestă unitate printre sute de alte dosare, doldora de tăieturi din ziare, fișe antropometrice și fotografii de arme sau de cadavre.

E drept că Soleanu își făcea anchetele din fotoliu, și-mi jurase într-o zi că niciodată, absolut niciodată nu văzuse un cadavru.

— *Tu ai găsit pe criminal?* îl întrebai curios, înainte de a răsfoi dosarul pe care-l aveam în mână.

— E doar atât de simplu! bombăni el, cu gura plină de dulceața aceea anostă al cărei miros numai, îmi producea o greață nespusă.

Dosarul începea cu o notiță mică de ziar:

În clipa în care închidem ediția suntem informați că o crimă misterioasă a fost săvârșită în str. Italiană nr. 85. Victima este Tase Grigorescu, bine cunoscut în cercurile financiare

bucureștene.

Nota era tăiată din „Tempo” care, apărând abia la prânz pe piață, apucase să dea informația la ultima oră. Al doilea articol, care relata pe larg crima, era tăiat din „Gazeta”:

Lugubra descoperire din str. Italiană. Asasinarea unui mare financiar. O arestare iminentă. Astăzi la ora cinci dimineața, portarul imobilului de la nr. 85, din strada Italiană, a observat că una din ferestrele de la parter, care dă în apartamentul d-lui Grigorescu, este întredeschisă. Apropiindu-se intrigat, a văzut că geamul era spart. Cioburile erau unse cu săpun.

Se știe că unii răufăcători întrebuițează sistemul acesta, ca să poată sparge geamurile fără zgomot.

Înspăimântat, portarul alergă spre primul colț de stradă să aducă un sergent. Câteva minute mai târziu, pătrunse pe fereastră în apartamentul chiriașului, însoțit fiind de reprezentantul forței publice.

Corpul lui Tase Grigorescu zăcea, la doi metri de geam, în drum spre divan, cu pieptul găurit de-un glonte care-i atinsese inima.

Nefericite victimă era îmbrăcată în pijama. În jurul e nu se zărea. Nici o urmă de luptă.

Medicul cel mai apropiat, chemat în grabă, n-a putut face altceva decât să constate moartea.

Ancheta însă, începută de comisarul circumscripției și continuată de poliția judiciară, a ajuns la rezultate senzaționale.

Dar, mai întâii câteva cuvinte despre locuință. Apartamentul lui Tase Grigorescu e o garsonieră, ocupând aproape toată aripa dreaptă a clădirii, despărțită în două printr-un coridor, ca mai toate casele mari de raport.

Loja portarului - care locuiește singur, doar cu nevasta - e un fel de anexă a apartamentului.

Acesta are ieșire separată spre stradă și e format dintr-un coridor care servește de anticameră, dintr-un studio în care chiriașul dormea pe divan, dintr-o odaie de baie și un fumaar minuscul.

Ferestrele studioului dau în stradă, iar cele ale odăii de baie și ale fumaarului în curte.

Tase Grigorescu, de 45 de ani, era tot atât de cunoscut în cercurile financiare ca și-n lumea mondenă. Bogat - se zice că risipise în câțiva ani multe milioane - trăia acum din comisioanele obținute de la afacerile pe care le mijlocea.

Bărbat frumos, înalt, voinic, spiritual, părea să aibă succese

frumusele la femei.

Portarul, care-i ținea loc și de servitor, văzuse multe prietene venind la el.

De câțeva vreme însă, Tase Grigorescu părea mai potolit. Mai exact, de când făcuse cunoștință cu ultima lui prietenă, o oarecare Liseta S... de 25 ani, care ținea să nu-și piardă locul lângă un amant atât de darnic. Erau aproape tot timpul împreună. Aseară totuși, în mod excepțional, Liseta nu s-a întors în strada Italiana, ceea ce nu i se mai întâmplase decât de două ori, într-o lună de zile.

Prima dată, Grigorescu îi făcuse o scenă de gelozie atât de furtunoasă, încât zgomotul ajunsese până-n odăița portarului.

Ce s-o fi petrecut în noaptea crimei? Până acum nu s-a putut stabili decât că victima s-a întors acasă pe la 10 seara, după ce luase masa la restaurant.

Probabil că a citit... Fapt sigur este că a fumat, căci s-au găsit în scrumieră cinci mucuri de țigară.

La ora trei noaptea precis, portarul a fost trezit din somn de un fel de detunătură. El declară că a ridicat capul de pe pernă și, instinctiv, s-a uitat la ceas.

S-ar fi sculat poate, dacă nu l-ar fi liniștit nevasta:

— Trebuie să fie vreun cauciuc de automobil!... Îmi pare c-am și auzit zgomot de mașină.

A mai ciulit el câteva minute urechile, dar l-a furat somnul.

După cum se vede de altfel la fața locului, se pare că n-a avut loc nici un fel de luptă.

Evenimentele se pot reconstitui în modul următor:

Probabil că dl. Tase Grigorescu s-a culcat foarte târziu. Criminalul a spart geamul, după ce-l unsese bine cu săpun de rufe, ca să nu facă zgomot. Probabil că a răsturnat însă vreun obiect cu piciorul. În orice caz, simțind ceva suspect, victima s-a trezit și s-a dat jos din pat.

A fost răpusă însă, fără să mai aibă timp să se apere.

Dar, un fapt ciudat, dl. Grigorescu își ținea totdeauna revolverul la îndemână, pe măsuta de noapte; n-avea decât să întindă brațul ca să-l ia.

Or, cu toate că a văzut fereastra deschisă, nici n-a încercat măcar să se înarmeze: revolverul a fost găsit la locul obișnuit, cu toate cele șase cartușe.

De unde anchetatorii au dedus că nu poate fi vorba de un spărgător de rând, care intră în prima locuință favorabilă ca să omoare și să prade.

E adevărat că au dispărut dintr-un sertar 300.000 lei în bancnote și monedă, sumă care fusese ridicată în cursul zilei de la bancă, căci dl. Grigorescu urma să plece a doua zi în străinătate.

Liseta S. s-a prezentat singură la comisariat, declarând că și-a petrecut noaptea în tovărășia domnului Jianu L... un vechi prieten, întâlnit întâmplător în seara din ajun.

După depozițiile ei, rezultă că se gândea să vie abia pe la 32 noaptea în strada Italiană, după teatru: întâlnirea aceasta neașteptată și stăruințele insistente ale lui Jianu L. sunt singurele motive care au împiedicat-o.

La întrebările judecătorului de instrucție, a răspuns că știe despre existența celor 300.000 lei în garsonieră.

Pe de altă parte dl. Grigorescu urma să plece singur în străinătate, voiajul acesta fiind considerat de amândoi ca începutul rupturi.

După spusele ei, viața lor comună nu era deloc fericită. Erau - și unul, și altul - pe cât de geloși, pe atât de inconstanți.

Ceea ce nu-l împiedicase pe dl. Grigorescu să contracteze, cu două săptămâni înainte de crimă, într-o clipă de înduioșare, o asigurare pe viață de 800.000 lei, în favoarea prietenei sale.

Acestea sunt faptele.

— Ei, ce zici? se interesă Mir cea Soleanu, trăgând dintr-o țigară groasă de foi. Crima a fost comisă probabil de...

— Nu asta te întreb. Ce părere ai despre darea de seamă? Dacă ar fi toate în genul ei! E drept că e puțin cam tendențioasă: prea se străvede adevărul. Dar nici un amănunt nu e neglijat, nici măcar cele cinci mucuri de țigară. *Coronas*, după cum m-a lămurit, la telefon, portarul. Unui fumător obișnuit îi trebuie 40 minute pentru una singură... la te uită nițel și la planul acesta al casei, pe care mi l-a trimis un amic de la poliție...

— Documentările se opresc aici?

— Aproape... Mai avem și extrasul unui raport asupra vieții pe care o duce Liseta Stoian, amanta lui Grigorescu. Mai mult rău decât bun... Femeie întreținută... Dintr-o clasă foarte de jos... Tatăl ei era un negustor ambulant, cu un cazier judiciar destul de voluminos...

— Grigorescu voia într-adevăr s-o rupă?

— Citește! Nici eu nu știu mal mult. Ai toate documentele.

— Liseta Stoian avea cheia de la intrare?

— Da.

— Și unde și-a petrecut noaptea?

— Într-unul din hotelurile de pe Calea Griviței în care nu se preocupă nimeni de du-te-vino al locatarilor, în care camerele se închiriază cu ora, sau cu ziua. Omul de serviciu își amintește vag să fii văzut perechea intrând la unu dimineața, dar n-a văzut-o plecând, căci știi și tu că plata se face înainte, în astfel de hoteluri...

Aveam întinse pe masă, în fața mea, articolele de ziar și planul.

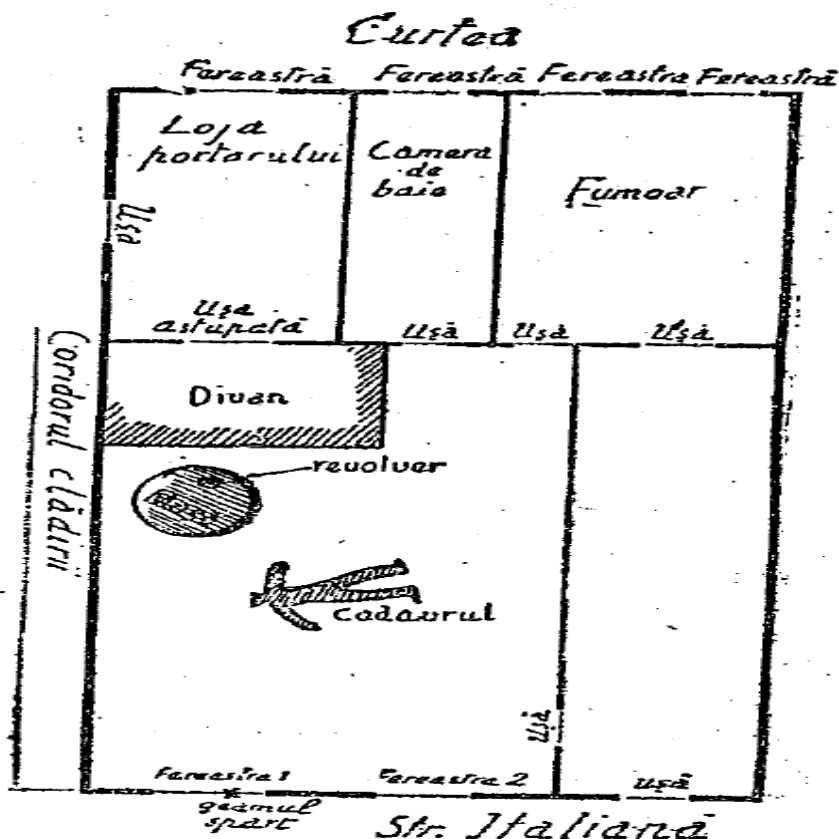
— Dar ce-i cu carta asta poștală? m-am interesat, descoperind în dosarul, pe care-l credeam gol, o bucată dreptunghiulară de carton.

— Răspunsul primit de la Institutul meteorologic, la o întrebare pe care i-am pus-o. Citește și tu: „Ploaie deasupra Bucureștilor, în noaptea de 4 spre 5, de la orele 2 până la 3 și jumătate dimineața. Vânt puternic de nord-vest”.

Și Mircea Soleanu adăugă, obosit parcă de atâta vorbă:

— Era noaptea crimei. Asta-i totul!... Haide, nu spui încă nimic? N-ai găsit?

N-aș îi vrut să mă fac de râs, răspunzând într-o doară. M-am apucat să scriu cu creionul, pe marginea planului.

Tase Grigorescu.

Liseta Stoian.

Amantul ei.

Portarul.

Un spărgător necunoscut.

Dar creionul îmi rămase în aer, șovăind parcă să se aplece, acuzator, spre unul din aceste cinci nume: Mircea Soleanu se sculase, în picioare, aplecându-se peste umărul meu:

— Ei, haide odată! zise el satisfăcut, văzând primul nume.

I-am răspuns, sigur de mine:

— Trebuie scuturate în considerație toate posibilitățile, chiar și imposibilul...

Dar nici după zece minute creionul meu nu se hotărâ să-și precizeze o atitudine. O apăsare ușoară a mâinii lui Mircea îl îndreptă spre unul din nume.

— Planul! bombăni el, compătimitor. Uită-te la plan! Citește

planul! *Scrive limpede pe el...*

(CUM S-A FĂPTUIT CRIMA ȘI CINE E AUTORUL? *La aceste întrebări trebuie să ne răspundă cititorul care dorește să-și frământă nițel mintea. Cu puțină perspicacitate soluția se poate găsi. Și apoi răsplata e destul de îmbietoare. Citiți condițiile de pe pag. II-a a copertei).*

Colțul umorului

O doamnă povestește despre o spargere încercată la dânsa în noaptea trecută:

- Aud deodată zgomot și văd sub pat picioarele unui bărbat.
- Ce?... Picioarele spărgătorului?
- Nu, ci acelea ale soțului meu. Auzise și el zgomotul.

*

Micul Ionel, fiul procurorului, nu vrea să facă lecții în timpul vacanței, și își motivează lenevia în felul următor:

- Nici tu când pleci în concediu, tată, nu ieși cu tine vreun criminal spre cercetare.

*

Și acum, acuzat, povestește cum ai deschis casa de bani!

- Cu neputință, domnule judecător, căci în sală se află concurența.

Clasul mortului

de Norbert Garai

Inspectorul Bennet, unul din cei mai capabili funcționari ai Scotland Yardului, mai patrula, acum câțiva ani, ca sergent de stradă pe străzile Londrei. Staționa la colțuri, reglementa circulația și nu părea a fi mai mult decât o rotiță mică, dar vrednică de toată încrederea, în mecanismul uriaș, al serviciului de ordine.

Pentru prima oară Bennet atrăsese atenția superiorilor săi asupra lui, izbutind să aresteze o întreagă bandă de traficanți de stupefiante numai pe baza indicațiile date de el. Dovedise că posedă o inteligență uimitor de ascuțită și un ochi neobișnuit de vigilant.

Întâmplarea voise ca Bennet, cu prilejul cercetărilor într-o afacere din Whitechapel – o crimă – să propună o cale uluitor de simplă pentru prinderea criminalului.

Curând după aceea, Bennet fu detașat la poliția penală. Se dovedi atât de dibaci și de iscusit, încât i se-ncredințară, treptat, cazuri tot mai grele.

Într-o Duminecă dimineață, devreme de tot, Bennet fu trezit din somn de soneria telefonului. După jumătate ceas se afla la Scotland Yard. Acolo i se încredință un caz foarte curios.

Din Tamisa fusese pescuit cadavrul unui om care stătuse atâta în apă, că orice identificare era cu neputință. Dar a doua zi se prezentase la Scotland Yard cameristul unui anume Earl of Herondford, un nobil care trăia în străinătate, cunoscut filatelist și mare moșier. Cameristului îi atrăsese atenția o mică notiță din „Times”, în care se indica, drept singură posibilitate de a recunoaște pe mortul pescuit din Tamisa, catarama unei curele de piele, cu trei capete chinezești de balaur imprimate pe ea. Cameristul își recunoscuse stăpânul, după ghete, după haine, după culoarea părului. În aceeași seară dânsul plecă, în tovărășia lui Bennet și a unui al doilea agent de la Scotland Yard, la moșia victimei, aflătoare la o depărtare de trei ceasuri de Londra cu automobilul. Bennet și colegul său se instalară în apropierea moșiei, la un mic han.

După două zile, Bennet sosi la conac, cu înfățișarea și gesturile

unui american îmbogățit, și ceru să-i vorbească lui Mr. Brocks, administratorul.

— Numele meu este Josua Bellings, se prezentă el administratorului, părând a lupta din greu împotriva astmei. Mi s-a spus că moșia asta e de vânzare.

Mister Brocks, un lungan cu mutra aspră și întunecată, se uita uimit la arogantul yankeu.

— De vânzare? De unde până unde ați ajuns la presupunerea asta absurdă?

Mr. Bellings râse. Parcă tușea, când râdea.

— Totul e de vânzare, zise el. Numai să dai preț. Îmi place gospodăria de pe-aici. Aș vrea să mă stabilesc în Anglia. Ofer o sută douăzeci de mii de lire. Ei?

Mr. Brocks rămase tăcut. Privirea lui pătrunzătoare cercetă chipul ciudatului cumpărător. Apoi zise:

— Proprietarul moșiei este Earl of Herondford...

— A fost...

Mister Brocks tresări.

— Cum așa?

— Păi, până cel mai târziu poimâine, voi fi eu proprietarul.

— Sunteți sigur?

Mr. Brocks încruntă sprâncenele supărat.

— Da! O sută douăzeci de mii de lire e o sumă căreia nu i se va putea împotrivi nici chiar onorabilul Earl of Herondford. Eu mai stau aici două zile. Aștept răspunsul... Dacă nu se face treaba, bine! Mai găsesc eu așa ceva...

Se ridică, scoase din buzunar o batistă uriașă și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— Nu știu, zise gânditor Mr. Brocks, dacă voi putea comunica în așa de scurt timp cu patronul. Acum se află într-o călătorie în jurul lumii...

— Două zile aștept, nici un minut mai mult, repetă americanul, încăpățânat. O sută douăzeci de mii, banii pe masă, Mister Brocks... *Good bye!*

Dând din cap, Mr. Brocks se uită după omul care, sprijinit într-un baston, își târa pașii spre ușă.

După două ceasuri, inspectorul Bennet știa că Mr. Brocks expediasse o telegramă la Nisa, Rue des Baumettes, 14 - Vila Jardin. Adresantul: *Monsieur Pierre Renard*. Ciudat că Mr. Brocks nu se dusesse la oficiul poștal cel mai apropiat, ci gonise cu automobilul până la un oraș, depărtat de moșie cale de un ceas.

Când ieși din localul oficiului poștal, Mr. Brocks fu arestat.

A doua zi, dis-de-dimineață, Bennet lua loc într-un avion care avea să-l ducă la Calais.

Ajuns acolo, se întâlnește cu Monsieur Ferrand, un coleg de la poliția din Paris, căruia îi comunicase sosirea sa și care îl aștepta.

— Ei, Bennet! Ce s-aude? De ce m-ai chemat atât de urgent?

— E o lovitură, Ferrand! O mică excursie la Nisa. Plecării imediat. N-avem nici o clipă de pierdut. Cred că ai să-mi poți procura o uniformă de factor poștal, la Nisa. Îți povestesc totul pe drum. Putem pleca numaidecât mai departe, Ferrand?

— Da, însă nu sunt singur... Am adus-o pe Blessie cu mine...

— Blessie?...

— Da, Blessie...

Ferrand fluieră scurt. Un minunat câine ciobănesc; care mirosise cu mult interes avionul, se apropia din câteva sărituri.

Vila „Jardin” se afla pe o stradă liniștită, într-un elegant cartier de vile. Strada se desprindea din șoseaua Cannes-Monte Carlo, făcea o curbă în semicerc și dădea într-o splendidă pădure de fagii.

Pe la cinci după-amiază inspectorul Bennet începu să-și caute de lucru prin Rue des Baumettes, în uniformă de factor poștal. La o depărtare de vreo douăzeci de pași îl urma un domn, după înfățișare foarte plictisit și blazat și care ducea de curea un câine ciobănesc.

Bennet se opri în fața vilei Jardin, cercetă cu o privire scurtă fațada clădirii – o fațadă netedă, simplă, în stil modern – apoi apăsă butonul soneriei de la poartă. Broasca scârțâi și Bennet intră în grădină.

Din căsuța grădinarului, cu zidurile acoperite de plante agățătoare și clădită alături de un garaj – ieși un bătrân cu înfățișare binevoitoare. Era portarul.

— O scrisoare recomandată pentru Monsieur Pierre Renard.

Portarul dădu din cap.

— Așteaptă puțin!

Dispăru în casă.

Trecură câteva minute, apoi se-ntoarse însoțit de un domn. Acesta purta pantaloni albi de tenis, curea de piele și cămașă sport. Să fi avut vreo patruzeci de ani. Părul blond, cu cărare într-o parte, fața arsă de soare.

— Monsieur Renard? întrebă Bennet.

Celălalt dădu din cap:

— Dă-o încoace!

Vru să ia scrisoarea pe care i-o întindea Bennet, Atunci simți

deodată privirea acestuia îndreptată asupra-i, zări prin poarta deschisă pe omul cu câinele ciobănesc, lăsă să-i cadă scrisoarea jos și fugi în casă, spre mirarea portarului.

— Poliția! exclamă Ferrand către portarul încremenit. Intră la dumneata în casă! Nimeni să nu iasă în grădină. Câinele îl va înhăța.

Bennet și Ferrand se repeziră în casă, cu revolverele ridicate. Străbătură holul, trecură din cameră în cameră. Servitorii îi priveau înspăimântați. Cercetară sistematic tot parterul apoi etajul întâi. Voiră să urce la etajul al doilea, dar rămaseră deodată pe loc, ca trăsniți. Câinele lătrase în grădină - scurt, de două ori. Acum îl auzeau lătrând înfuriat. Apoi detunară două împușcături. Pe când coborau în grabă scara, o auziră pe Blessie urlând lugubru. Apoi se făcu liniște. Deodată răsunară în grădină țipete de ajutor. Omul care țipa părea înnebunit de groază.

Lângă un brad ce dădea umbră unui mic pavilion, găsiră pe omul pe care îl căutau. Îmbrățișase trunchiul copacului și scâncea ca un copil.

Cu toate că Bennet și Ferrand aveau nervi tari, simțiră totuși un fior de groază.

Omul care fugise de ei în casă, voise să scape pe ieșirea din dos a vilei, dar fusese atacat de Blessie. Descărcase două gloanțe și nimerise. Blessie, rănită de moarte, nemaiputându-l apuca pe criminal de gât, își înfipse colții în umărul acestuia, cu atâta furie, încât nici atunci când muri, ceea ce se întâmplă numaidecât, nu i se putură desface maxilarele încleștate.

Un automobil sanitar fu chemat telefonic. Criminalul fu transportat la spital, unde fălcile defunctei Blessie fură îndepărtate din omoplatul rănitului, pe cale de operație. Se produse febra și criminalul își pierdu luciditatea. În aceeași noapte, moartea îi închise gura pentru totdeauna.

După trei zile, Mr. Brocks se afla înaintea inspectorului de poliție Bennet.

— Pierre Renard a făcut mărturisiri complete, zise Bennet calm. Herondford a fost atras de voi doi pe un yacht cu pânze. Spuneți că vreți să vă întâlniți cu un francez care avea de vânzare o marcă de mare valoare. Herondford fu omorât de Renard, cu ajutorul dumatăle, iar Renard, care se pricepea de minune la plastografierea semnăturilor, a trimis băncii cu care lucra bietul Earl of Herondford, prietenilor de afaceri și dumatăle, scrisori în care spunea că rămâne mai multă vreme în

străinătate. Renard fu inițiat, prin dumneata – administratorul și confidentul lui Herondford de atâția ani de zile – în toată corespondența de afaceri a victimei. Banca îi încredință sume respectabile, pe care le-ați împărțit frățeste. Iar dumneata tăiai și spânzurai pe moșia ucisului. Așa e?

Brocks zâmbi cu sânge rece.

— Aveți o fantezie admirabilă, domnule inspector, zise el. Dar nu mi se poate dovedi nici cel mai mic lucru. Eu nu știu nimic din tot ce mi-ați înșirat. Și dacă vă întemeiați pe o mărturisire a lui Renard, trebuie să vă arăt o notiță dintr-un ziar, care dovedește, negru pe alb, că Renard a murit fără să-și mai fi redobândit cunoștința. Aveți ghinion, domnule inspector! N-ați fi trebuit să îngăduiți arestaților să citească ziare în timpul prevenției!

Bennet dădu din cap, ca și când s-ar fi așteptat la această obiecție. Apoi apăsă pe un buton, cu un calm imperturbabil. Deodată se auzi un glas, înfrigurat, tremurător...

— Brocks... eu vorbesc cu el, îi povestesc de marcă, și când îți fac semn... adresează-i cuvântul... Eu îl împușc...

Glasul amuți. Brocks se făcuse palid ca un cadavru. Îl fixă pe Bennet cu privirea și se uită apoi prin cameră, de jur împrejur, căutând locul de unde venise vocea aceea.

— E un glas din lumea cealaltă, zise Bennet liniștit, fără cea mai mică nuanță de batjocură. Să-l lăsăm să grăiască mai departe, Mister Brocks.

Și apăsă iar pe buton.

— Pune și tu mâna, Brocks, răsună iar glasul în odaie. E greu ca plumbul. Nu-l pot azvârli peste bord. Hai, Brocks, repede, repede!... Glasul amuțise.

Brocks se ținea de scaun, tremurând ca varga. Apoi făcu o mișcare, ca și cum ar vrea să fugă.

— Stai, stai! Mai întâi iscălește procesul-verbal, Brocks! Dar citește totul, ca să nu spui pe urmă că te-am tras pe sfoară. S-a făcut, Brocks? E în regulă? Sau să-l mai las pe Renard să glăsuiască?

— Nu, nu, gâfâi Brocks. Așa e cum ați spus....

— Atunci iscălește!

Brocks iscăli. Apoi întrebă speriat:

— Cum a vorbit, dacă e mort?

— O placă de gramofon te-a speriat așa, scumpule. O placă de gramofon care ți-a vorbit printr-un difuzor, zise Bennet punând, satisfăcut, procesul-verbal în servietă. Am înregistrat aiurările produse de febră ale compicelui dumitale. Nu-i cine știe ce mare

lucru... Așa, Brocks. Poftim o țigaretă. Ia-o... E tot ce mai pot face pentru dumneata...

Un atac banditesc

de Siegfried Tisch.

Mister George A. Greg, regele cămășilor din America, însoțit de fiul său în vârstă de șase ani, se afla într-o zi în drum spre Chicago. Automobilul era condus de vechiul și conștiinciosul șofer al domnului Greg, iar lângă șofer ședea un detectiv particular, înarmat până-n dinți, și care trebuia să vegheze asupra vieții și securității regelui cămășilor și a fiului acestuia.

Călătorii mai aveau vreo oră până la Chicago și străbăteau tocmai un drum îngust, întortocheat, ce nu putea fi cuprins cu privirea, când deodată, ca și cum ar fi ieșit din pământ, câțiva inși cu mutre sălbatece se iviră în fața mașinii, își îndreptară revolverele asupra domnului Greg, iar unul din ei porunci, cu glas tăios:

— Stați! Măinile sus!

Mister Greg făcu după cum i se ceru. Cu o privire dădu de înțeles șoferului și detectivului particular că trebuiau să-i urmeze pilda.

— Scotociți-l prin buzunare! zise șeful bandei.

Apoi către Mister Greg:

— Dă-mi bijuteriile!

Nu trecu mult și șeful tâlharilor avea în fața sa un ceasornic împodobit cu pietre scumpe, un inel cu un briliant minunat, un ac de cravată de mare preț și o tabacheră încrustată, lucrată artistic.

Regele cămășilor își liniști odrasla, arătă spre ceasornicul împodobit cu pietre scumpe și zise către șeful bandei:

— Domnule, eu nu cunosc numele dumitale, dar cu toată profesia ce o ai, îmi închipui că ești un gentleman... Ceasornicul acesta l-am primit de la primarul orașului New York, pentru activitatea mea caritabilă, și e cunoscut în întreaga Americă. Dumneata nu poți să te folosești de el, pentru mine însă constituie o amintire scumpă. Te rog, deci, să mi-l lași!

Tâlharul era un om de inimă, în măsura ce i-o îngăduia meseria lui. Mormăi deci:

— Păstrează-ți ceasornicul! mormăi el.

— Mulțumesc foarte mult! răspunse Mister Greg, ceremonios.

Și dacă vrei să fii deosebit de drăguț, apoi restituie-mi și inelul cu briliant îl am de la răposatul meu tată.

— Fie! zise tâlharul. Ducă-se pe pustii și inelul! Nu sunt chiar așa de neomenos, cum ai putea crede!

— Mii de mulțumiri! răspunse regele cămășilor, înclinându-se. Iar în ce privește acul de cravată și tabachera, le-am primit de la Maiestatea Sa regina Irybiriei, pentru servicii prestate credincios.

— La naiba! strigă șeful bandei, înfuriindu-se. Na, ține și acul de cravată și tabachera! Dar un lucru îți spun: pe fiul dumitale îl iau drept ostatec. Și pe ăsta nu ți-l dau înapoi, chiar de l-ai avea de la împărăteasa Japoniei!

— SFÂRȘIT —

Ultima oră

Detectivul săptămânal

O licitație sinistră.

Închisoarea din Cambridge, care urmează să fie dărâmată, a scos la licitație instalația de spânzurătoare. Dar direcția s-a înșelat în așteptările ei, căci nu s-a găsit decât un singur amator, căruia s-a văzut silită să-i cedeze lugubra „mobilă” pentru prețul de una liră sterlină.

Ștreang și otravă.

În Estonia există două soiuri de pedepse cu moartea: condamnatul poate alege între ștreang și cape-en-otravă.

De curând s-a întâmplat următorul caz: un criminal condamnat la moarte, Sergiu Vasilevsko, în etate de 24 ani, a preferat otrava, spânzurătoarei. Individul, un uriaș în toată puterea cuvântului, a băut cupa până la fund, dar singurul rezultat fu că se îmbolnăvi, însă rămase în viața. Juriștii estonieni stau acum în fața chestiunii: se poate admite ca un ucigaș să fie executat de două ori, pentru una și aceeași crimă, sar trebuie să i se comute pedeapsa în muncă silnică pe viață?

Medicina în serviciul criminalilor.

La Chicago, s-a dat de urma unul medic care și-a agonisit avere în chip cu totul original. Clientela sa era formată exclusiv din criminali urmăriți cu mandate de arestare și arta lui consta în a remodela și a face de nerecunoscut, pe cale cosmetico-radicală, figurile criminalilor a căror fotografie, luată după toate regulile polițienești, se afla la dosarul instrucției. Pentru această operație medicul respectiv primea o sută dolari și „pacientul” cu figura nouă era la adăpost de a fi descoperit.

Citiți în nr. 2
Misterul rapidului 115
de André Charpentier.

CUPRINS

FANTOMA HOTELULUI.....	3
CAP. 1 O misiune care răstoarnă toate proiectele.....	4
CAP. 2 Cum a fost prădat maestrul detectivilor.....	13
CAP. 3 Chipul de la fereastră.....	19
CAP. 4 Mâna plutitoare.....	24
CAP. 5 Căpetenia bandei.....	34
Afacerea Grigorescu.....	40
Colțul umorului.....	46
Clasul mortului.....	47
Un atac banditesc.....	53
Ultima oră.....	55
CUPRINS.....	57

Detectivul săptămânal

publică, în fiecare număr,
aventurile celor mai celebri
detectivi, redată într-o formă
c a p i t u l a n t ă

**PRIMELE NUMERE SUNT
I N T I T U L A T E :**

1. Fantoma hotelului
2. Misterul rapidului 115
3. Testamentul capitanului
Garre
4. Spectrul răzbușător
5. Cursa mortală
6. Enigma capului tăiat

NUMĂRUL 215

Reprezentantul acestui cu-
pou publică orice număr
anul 1955.

FEMEI CELEBRE

plătută numărul 7.
în loc de lei 10